

דריהבית

שמורה

גיליון 29

אב תשפ"א

יחליפו כח

מדור חדש!!!

נ. ארי
מ'מילה וחצי ועוד,
מגיעה להיות איתנו
לרגע אחד מצחיק,
שיתן כח לכל היום

רגע ביום

סיפור חודשי

לפעמים נראה לי
שדווקא הן לא מסוגלות
להבין את זה
שבשביל הרבה נשים,
גם המעט הזה הוא המון.

ממשיכה לעבוד

נותנות כח

השאלה היא רק ממי
אנחנו מקבלים,
למי אנחנו נותנים - והכי
חשוב: מה זה הכח הזה
שזורם בין הערוצים

ד"ש

04

נותנות כח

השאלה היא רק ממי אנחנו מקבלים, למי אנחנו נותנים - והכי חשוב: מה זה הכח הזה שזורם בין הערוצים | **ד"ש**

32

ממשיכה לעבוד

לפעמים נראה לי שדווקא הן לא מסוגלות להבין את זה שבשביל הרבה נשים, גם המעט הזה הוא המון. | **סיפור חודשי**

29

רגע ביום

מדור חדש!!!

נ. ארי ממילה וחצי ועוד, מגיעה להיות איתנו לרגע אחד מצחיק, שיתן כח לכל היום

[04] **ד"ש | דף שמורה**
 ללא ראם

[06] **דפדפת**
 תמר הלר

[07] **דף חדש**
 אביגיל פראגר

[08] **אור בקצה המנהרה**
 רוחי ליכטנשטיין

[10] **עבודה שבלב**
 עולם התעסוקה מזוית שונה

[13] **בינינו**
 אסתי קווין

[14] **הבית העסק הנבחר**
 יעל זלץ

[30] **מבית ומחוץ**
 שושי ברוידא

[32] **סיפור חודשי**
 רחלי נוסבום

[35] **מועדפים**

מתוך מרחב פעילות השמורה

[29] **סלפי**
 בתיה יונה

[16] **סיקור החודש**
 האירועים הקמפיין וסיפורים בעקבות...

[22] **מי הזיז את החופש שלי?**
 אסתי כץ

[29] **רגע ביום**
 נ. ארי

ועכשיו הוא כאן ובגדול- החופש הגדול

וגם כאן בגיליון המיוחד והעמוס יש לנו התמקדות נרחבת בו ובכל מה שהוא כולל בתוכו.

נתחיל מהמדורים הקבועים- הספור החדשי של רחלי נוסבוים. מלא טוב, במשפחתיות, ובחיבור.

הבית העסק הנבחר- אם בימות השנה מדור זה נקרא בקפידה הרי שבחופש על אחת כמה וכמה... איך באמת נכון ללכת לישון לא רק בימי החופש? ואיך מבצעים זאת בצורה קלה בלי לעבור הרים גועשים בדרך?

אור בקצה המנהרה- קשה לקרוא איך היה הנופש של רוחי... אבל בסוף יש גם כלים לעזור לנו איך לעבור נופשים בשלום וללמוד מהניסיון שלה.

מה עושים בבין הזמנים?- עם אביגיל פראגר. כרגיל, טור שנתחבר אליו כולנו, נזהה את עצמינו עם הדברים שלא העזנו להגיד ולחוות ובזכות אביגיל, הצלחנו...

ומה חדש לכבוד גיליון של התחדשות?

כתבה עיתונאית- בה נראה את החופש בהיבטים שנזדהה עימם, אך שמעולם לא שמנו לב אליהם יתר על המידה. על חשיבות החופש ועל הכבלים השונים שלא נותנים לנו לממש אותו ולהחליף כוח...

מְלִפָּה וְשִׁפְיָהּ בְּגוּיִם אֵין תּוֹפָה גַּם־נְבִיאִיהָ לֹא־מְצָאוּ קְצוֹן מֶה־: אַקטואליה: גזירת המעונות. הפילוח, מה מתוכנן לעשות וההתחזקות המשותפת שלנו. אין ספק שהאחדות שלנו, הם מנוחת נפש והטענת כוחות אמיתית לנשמה.

ו-חדש חדש!

נקדם בברכה את הסופרת נ. ארי שהצטרפה אלינו, ומשלימה לנו את המגזין בכתיבת מדור 'רגע ביום' בצורה הומוריסטית וברמה גבוהה כדרכה.

נאחל לכולנו קיץ פורה, מלא בהטענת כוחות רוחנית וגשמית, איפוס כוחות והטענת לקראת שנה חדשה מבורכת בעזרת השם ושכל קווי ה' יחליפו כוח.

המערכת.

משתתפים באבלה של הרבנית **תרשיש עם פטירת אחותה - ברכה סרברניק**.
ויהי רצון שלא תראו עוד צער ויגון
צוות שמועה

תודה למי שנתן לנו את הכח!

תודה ל**ברכי גוזי** ול**פייגי פריד** שהפיקו וארגנו את מפגשי הקפה, 9 מפגשים מעוררי השראה במוקדים שונים בירושלים, בני ברק, מודיעין עילית, חיפה, אשדוד ובית שמש. תודה ל**מירי גרין** שליוותה את המפגשים, תודה לכל המקומיות שסייעו לנו להגיע עד אליכן, והכי חשוב: תודה לכל אחת ואחת מהמשתתפות ומהמשתתפות!

תודה לכל אלו שהכנס הגדול הוא בזכותם, תודה ל**רבנית מנוחה לוי** על הדברים המלהיבים ומעוררי ההשראה! תודה ל**שיינדי באבד**, חברה יקרה ואם לשותפות של אמת על האמון הרב והתמיכה לאורך כל הדרך. תודה ל**רחלי אסולין** על ליווי מקצועי ומסור תודה ל**רותי גרינוולד** על שליוותה אותנו חודשים משלב ההיגוי הראשוני של הכנס ועד לרגעים הסופיים. תודה ל**שושי ברידא** על ההנחיה, כתיבת התסריט והפקת הסרטון המדהים. תודה ל**טובה אלימלך** ול**אסתי בר נתן** ל**אלישבע אבר** על המימד המוזיקלי הייחודי שנתן נופך מיוחד לאירוע כולו וכמובן ל**רחלי נוסבוים** על שיר השמורה המרגש. תודה ל**נעמי דויטש**, ועוד תודה גדולה ל**מלי רבי ולנעמי בולווין על המצגות, הסרטונים והתפאורות היפיפות שפיארו לנו את הכנס כולו**

תודה על הספר המופלא שהופק בכשרן אדיר, והפך ליצירת פאר הנקראת בשקיקה וגורמת להתפעלות מכל כיוון! □

ל**נעמי שפירא**, על הכתיבה תמיד, עריכת הספר והליווי האישי בכתיבה לאורך הקמפיין כולו! ל**אביגיל פראגר** שהפיקה את הוצאת הספר, בליווי רגיש ומרחיב לב בכשרון ובעצה מתוקנת. תודה ל**רות רוב** על השירונים מלאי החן שליוו כל סיפור, ותודה ל**בתיה יונה** על האיורים החכמים והיפים, תודה ל**שרה פוגל** הגרפיקאית המוכשרת שעימדה את הספר ועיצבה אותו לרמה המוקפדת הסופית שלו ותודה גדולה ל**נעמי בוקרה** שערכה את כל המאמרים והושיטה יד מקצועית בכל מקום ובכל שעה. תודה ל**רחל בוצ'קובסקי** על ההגהה ול**רחלי לבל** על הגהת המאמרים.

השיר והשבח לחי העולמים.

מי שליווה את העשייה המדהימה שהיתה כאן בשמורה בחודש החולף יודע ששום דבר לא טבעי. הכל מאיתו יתברך, זאת לא קלישאה ולא סיסמא - זאת אמת פשוטה. אני חושבת שאם הייתי משכילה לתעד כל גילוי יד ה' בשמורה, מזמן היינו יכולות לפרסם ספר שלם.

אני מודה בשם כולנו ובשמי לבורא עולם,

ומתפללת שנזכה הלאה להרבות כבוד שמים, להבין ולהשכיל ולילך בדרך הישרה תמיד.

ביקשתי לנצל את הבמה הזאת להודות באופן אישי לכל אלו שהביאו להצלחה הגדולה:

ראשית, בטרם כל, להודות ל**משפחת לסרי הנכבדה** שכל קיום השמורה תודות להם וכל הרעיון של ביסוס וייצוב הארגון והעמדת האפשרות לצאת לדרך הזאת היא שלהם.

החיצוקים שלנו, של משפחותינו, של הדורות הבאים - שלהם היא.

ל**גאון רבי מאיר קסלר שליט"א** שלמרות עיסוקים רבים ודוחק השעה, פינה מזמנו היקר והגיע לחזק את כולנו בכנס הגדול. תודה מיוחדת ל**רב ארלנגר שליט"א** על הדברים המיוחדים.

לחברות הנפלאות שידן רב להן בהצלחה הגדולה: על המאמצים הכבירים שטוו את הרשת האדירה שהזניקה את כל המהלכים מעלה! במאור פנים, במסירות, בנחישות ובעבודה מאומצת ובכישרון רב. תודה אישית וענקית לכל אחת ואחת מכך! על שצלחתן את המשוכות הרבות באוירה טובה ולב אוהב, חם וחדור מטרה!

תודה ל**כנינה וימר** על הניהול המופלא של כל המערך האדיר מהתמונה הגדולה ועד לפרטים הקטנים. תודה ל**רחלי הולצמן** ו**זהבה אורן** שהגישו יד מסייעת בנפש חפצה ובמאור פנים לכולן לאורך כל הדרך!

תודה על תערוכת 'שמורה' מדהימה שקיבלה את פני כולנו בחום: **לנחמה ווליצקי** על ההפקה, **לרחלי לבל** על הכתיבה, **לשרה פוגל** על העיצוב והמיתוג של התערוכה בפרט והכנס כולו בכלל! תודה **חוי המילמן** על הפינוק מ'אמא של שבת' וכמובן **לנועה עטר**, **לברכי גוזי**, **לנעמי שפירא**, **לשרה פוגל**, **לברכי פיין**, **ללאה גרוסמן** ולכל המתנדבות המקסימות שארחו את כולן בין הדוכנים!

תודה לכל מי שליוותה אותנו במסירות ובחן רב בימי הקמפיין. **לפייגי פריד** שניהלה את מוקד הטלמרקטינג משלב ההקמה ועד לרגעים המרגשים של הסיום, תודה **לאפרת קרביץ** שסייעה להקים בכשרון גדול את המערך הלוגיסטי התומך, תודה למתנדבות שהגיעו לחפ"ק: **נועה עטר**, **הינדי בן חמו**, **לאה גרוסמן** תודה לטלפניות הנפלאות ובראשן **שושנה היימן**, **טלי ראם**, **נחמי שניידר**, **מרים בן מרגי**, **שיפי קיסטר**, **נחמי טולידנו**, **ריקי ראם**, **רחל אבנאל**, **רחלי גרינבוים**, **חיה זוכובסקי**, **אסתי דרייפוס** ועוד טלפניות מדהימות שהגיעו ליצור איתכן קשר. הייתן פשוט מתוקות! בחן שלכן נתתן חשק לתרום:

תודה מיוחדת **לנועה עטר**, **מרים אנגל**, **מיכל בן יעיש**, **אסתי ארנשטיין**, **רבקי ארנשטיין**, **דבורי גולדברג**, **רחל ברזסקי** שתמכו טכנולוגית במערך הנתונים הגדול הזה

תודה **לרבי.מ. וולוסוב** מחברת צ'רידי **ולרב.ש. מונק** על על תכנון, אסטרטגיה, ייעוץ, פרסום וליווי הפרוייקט כולו באופן מסור ומקצועי.

ואחרונות חביבות.

חביבות חביבות...

כל אחת ואחת מכן

שנענתה לקריאה, השתתפה, שיתפה ונעשתה שותפה-

כל הזכויות שמורות... לכן!

ישלם ה' שכרכם ותהי משכורתכם שלמה מעם האלוקים,

מודה מאד מכל הלב,

לאה

לשנה
פלאה
בזינוק,
אנרגיה
התקדמות.

יומן שנתי בעיצוב אישי ומיוחד

כריכה קשה | פריסה שבועית | הספקים חודשיים
| תמריצי השראות | סימניה מדליקה | ועוד

לצפייה ביומן המלא <<<

חסום לך? לחצי כאן >>>

45 שי"ח | מחיר מיוחד לכפיות
לפרטים והזמנות: 0504166884

מתנה של יום

אז הכנסתי לשם את הדרך הזאת,
תכלותי העזות
ומלים,
מחשבות ותשובות
הנאות של אמת,
ודברים חדשים
שעולים,

רגעים של דבקות
התגברות, הסתפקות
וכל מה שיגרם לשמחה,
וכתק קטן
שכתוב מהלב:
"אבא,
הכל
בשבילך".

אשר צרוך
ותכלה בלבבי,
וחיזר על פני כבר שפוך
המשלוח- עדי
כבר ארוז לצדי
ועכשו, בכאון
ההפוך!...

הפתעה שגדושה
מתנות של קדשה
כל מה שאולי אצטרך,
וכתק קטן
שכתוב כמו באש:
"הכל כאן
מיעד
עבורך"...

אז לקחתי הכל והתחלתי מיד
לראות מה אפשר לעשות,
עם כל מה שהגיע
היום במיוחד,
הידיים
היו עמוסות...

נהיה כבר חשוך ויצאו כוכבים,
הארגז התרוקן מתכולה,
בהכל השתמשתי
איו? ידעת בדיוק?
תודה על הכל,
זה נפלא!

בבקר מקדם
כשישנתי עדין,
נשמעה נקישה עדינה,
לא שמעתי
ואף לא פקחתי העין,
ואקום -
ואראה מתנה.

חבילה עטופה,
בלי בולים
או רשום,
היא הגיעה ודאי מרחוק,
חבילה יקרה
וסוד בה קסום
כלה ריח גן עדן מתוק.

בה שמחה וסליחה,
נעלי הליכה,
מצפן ומפות מרחקים,
בלונים של דבור,
בועות מחשבה,
ואפילו
היו
ממתקים...

מה עושים בבין הזמנים?

אז, מה באמת עושים בבין הזמנים? לא, לא את התכנייה המושקעת שהכנתן בעשר אצבעות ותליתן לתפארה על המקרר. לאחר מחקר מעמיק וניסיון מצטבר של בין הזמנים רבים, עמוסים ופוריים, הגעתי למסקנה שאת חלק הארי של הזמן אנחנו מעבירים בפעילויות שונות בכלל. להלן רשימה חלקית בלבד לכניכין:

1. **תחזוקת משק המים.** לא בכינרת, בבקבוקים. כל אמא נטולת בר-מים עסוקה רוב זמנה במרדף אחרי הבקבוקים, חיפוש הפקקים, מילוי מים (זה ארוך) והכנסתם למקרר. אין סיוט גדול יותר מלהגיע הביתה כולם יחד לווהטים וגוועים בצמא, לפתוח את המקרר בתנופה ולהיווכח שאין שום בקבוק מים לרפואה. נכון שקנינו כבר שש שישיות בששת הימים האחרונים, אבל יש להוריד מהחשבון את כל הבקבוקים שלקחנו צידה לדרך ביציאות מהבית, ומאז לא נודעו עקבותיהם.

2. **עד שהבית לא מסודר אנחנו לא יכולים לצאת.** אחד הטריקים האלופים שנכנסו לשגרת חיינו, ששני רווחים עיקריים בצידו: קודם כל בית מסודר, כמובן, לשישים שניות עגולות בערך.

הרווח השני והעיקרי הוא שעה של שקט מהילדים, בעוד הם עסוקים מאד בדיונים על חלוקת העבודה הצודקת ביותר, ובהתמקחות מי עוזר למי ובאיזה תמורה. אני לא מתערבת, נותנת להם למצות את מלוא הפוטנציאל הגלום בהם, ובינתיים גומרת בשקט בשקט את הכביסות.

1. **אכרופו כביסות.** כל מכונת כביסה ממוצעת אמורה לקבל קידום מיוחד, או לפחות את עיטור העוז אחרי התקופה המאתגרת של בין הזמנים. הכביסות של לפני תשעת הימים, של אחרי תשעת הימים, של לפני היציאה לנופש, של אחרי החזרה מהנופש, וסתם כך בבין הזמנים הם מחליפים בגדים בערך שלוש פעמים ביום: בריכה, ים, יציאה משפחתית והסט התואם הנגזר ממנה, אולי גם פלסטלינה, גואש, וסתם אכילה בלתי מבוקרת סביב השעון. יום ולילה מכונה ומייבש לא ישבותו, ואנחנו יחד איתם צמוד צמוד, פורקות וטוענות מכאן להתם ומגלגלות זוגות גרביים.

2. **אמא, אני יכולה ללכת לחברה? לא.** וויכוחים עם ילדות הם משהו מאד סיבובי ומרתק, אפשר להעביר כך שעות על שעות והן לא מתעייפות לעולם. אני אישית כבר לא בגיל ובכוחות שלהן, וכן נלאיתי כבר להסביר שבין הזמנים זה לא זמן ללכת לחברות אלא להיות עם המשפחה. בכל אופן הן בודקות את זה כל יום מחדש, אולי כבר נרפאתי מהבאג הזה. אז אמא, אפשר ללכת לחברה? לא. אבל למה?

3. **להוציא ולהכניס את הילדים והתיקים מהרכב.** לוגיסטיקה מורכבת כמו הרכבת פזל מדויק עד רמת האטום הבודד. או כמו לשחק טטריס כך שכל החלקים יסתדרו במקומם בלי מרווח של קוביה אחת לרפואה. בנים היו תמיד הרבה יותר טובים בתחום, זה ידוע, לכן אבא מזיע מאחורה על קשירת האופניים ופירוק העגלה לגורמים, ואמא מדליקה את המזגן מקדימה על העוצמה הכי גבוהה ואומרת לילדים להפסיק לריב על המקומות מאחורה ומקדימה ועל הבוסטר האדום. כולם לחגור כבר, אחרת יבוא שוטר.

4. **דיאלוג עם הג'י פי אס.** בימינו מה שמבזבז זמן בנסיעות אלו לא הפקקים, כי בודקים לפני. היציאה מהבית מה שלוקח את רוב הזמן והטורח הוא להקליד את היעד המדויק במכשיר, שלא יקח אותנו בטעות לישוב דרוזי קרוב או בכלל לנתניה השניה שבאלסקה. הוא מורה לנו בקול סמכותי לצאת לדרך, זורק אותנו אל הכביש המהיר ולפני הפנייה העיקרית מתנתק. אין קליטת לוויין. בהלה כללית, אתחול המכשיר וחיפוש קליטה מחדשת, צפירות מחרישות אזניים מנהגים מאושרים שהמדריך שלהם לא נטש אותם לאנחות, ואז מתברר שהיינו אמורים בכלל לפנות שמאלה. מחשב מסלול מחדש.

5. **לחפש את הסלוטייפ.** לעטוף שלושים ספרים לשלושה ילדים בעטיפה כפולה של צבעוני וניילון, זה עוד פרויקט קטן אחרי מבצע חיפוש הסלוטייפ. קניתי השנה במיוחד מארז חדש של חמישיית סלילים בקנייה הענקית של מכשירי הכתיבה, ועדיין זו בעיה. הוא קטן, שקוף, עגול ומתגלגל, מוציאים ומחזירים אותו מהמקום יותר מדי פעמים

מחליפה כוח!

"את נוסעת לבד בלי ליווי?" שאלה-גערה בי מכרה שגילתה אותי יום אחד באוטובוס העולה ירושלימה. "כן" עניתי בביטחון העצמי המופרז התוקף אותי מידי פעם. "מה יש? אני יודעת איך נראה פחות או יותר האוטובוס ואני מצליחה למצוא את הדלת האחורית בכוחות עצמי. חוץ מזה שכולם במדינה הזו יודעים עברית, רוסית וגם ערבית. באחת השפות הללו אני בוודאי אסתדר אם אצדקק לעזרה", הוספתי בפתוס. "ירושלים", סיימתי כדי להרגיע אותה, "מחכה לי חברה בתחנה המרכזית ומשם היא תוביל אותי. אל דאגה".

הייתה זו באחת הנסיעות הדי תכופות שאני עושה לירושלים לכותל המערבי. בשנים האחרונות כשהקן התחיל להתרוקן בחסדי ה', ובמקביל ידעתי כי כל אפשרות של נופש אינה ממש מתאימה למידותיי (לא מוכנה לבזבז חצי שבת בצימר בצפון כדי למצוא את חדר הנוחיות, לבחון את כושר ההתמצאות שלי במרחב!) - החלטתי שנסיעות לכותל מידי פעם ימלאו לי את המצברים המרוקנים ויציידו אותי בדלק ובכח עד לפעם הבאה. כך מצאתי עצמי נכנסת לשגרה ברוכה של נסיעות בתאריכים מיוחדים כמו ערבי ראש חודש, זאת חנוכה, יום הולדת, ט"ו באב וכד'. הקורונה אמנם שיבשה קצת את ה"נופשים" שלי, אולם ברוך ה' שהיא כבר לא מככבת בנוף ולאחר חג הפסח זכיתי לחדשם.

בידי אחזתי צרור מסמכים חשובים אותם ביקשתי לשלשל בתיבת הדואר באחד המשרדים הסמוכים לבניין התחנה המרכזית. אם כבר אז כבר, רצייתי להיות יעילה. המסמכים הללו מחכים זמן רב להגיע ליעדם, וזו ההזדמנות שלהם. לצערי גם לאחר שצעדתי עם ידידתי

וביותר מדי ידיים, כל הסגולות שעוזרות לחפץ לקחת את הרגליים ולהתאדות. מישהו ראה את הסלוטייפי??

6. **להתפלל.** אבל מוקדם, לפני שהילדים קמים. הם הלכו לישון בחצות, יקומו רק בתשע, כדאי לקום ולסיים את התפילה בשקט של לפני. אחרת, התפילה הופכת לסרט קטוע ומתמשך עם לחץ דם מסוכן, קצף של תסכול על השפתיים, צעקות באמהרית בלתי נהירה על הילדים, וכשאת מסיימת עלינו לשבח את עלולה לגלות שהגעת בכלל לברכת המזון.

7. **להוציא את המצלמה ולהכניס** ועד שזה קורה מתברר שהסצנה כבר נגמרה, הילדים כבר ברחו או התלכלכו, הם בוכים או לפחות כבר לא מחייכים, ואם לא- אז הם סתם רצים אלייך בהתלהבות למראה המצלמה, כדי לראות את התמונות של עצמם. ככה שבדרך כלל אני מצלמת ידיים מושטות או גבים זועפים. או דשא סתמי זרוע פרצופים של כל עם ישראל ואריזות ביסלי. או המון המון גלגלים במקום ים, או רק את השלט של הכניסה לאתר כי אחר כך נגמר לי הכוח והחשק.

אבל לא נורא בכלל, כי התמונות האמיתיות הרי הן צרובות על לוח ליבנו ובעיקר על לוח לבבות ילדינו, שמנפים את הפסולת וזוכרים בעיקר את הרגעים הטובים, את החוויות הכיפיות ואת הצחוק בתוך המהומה, את הרגע שכן היינו כולם יחד באיחוד לבבות, ואת הגלישה העוצרת נשימה אחרי שלוש שעות של המתנה.

הרי גם אנחנו המבוגרים זוכרים מילדותינו חוויות חופשה קסומות, למרות שבטוח היו פקקים, לא היו אז מזגנים וגם לא ניווט ואפילו לא כביש שש, היינו המון ילדים ורבנו בלי סוף, ועוד שום משפחה לא הלכה לשום מלון.

התמונות העיקריות הן בלב. אז בואו נבחר לשמור את היפות.

המסורה דקות ארוכות אל המשרד האמור, מצאנו אותו סגור וללא אפשרות גישה לתיבות הדואר. המסמכים נותרו בידי ללוותנו לאורך המסלול.

מייד כשהגענו סוף סוף לכותל המערבי, שלחתי ידי אל כיס הבגד באופן אינסטינקטיבי כדי לכבות את הנייד, ו... אין נייד! אולי נפל בשירותים, באוטובוס, בתחנה, אין לי מושג. הרגשתי אבודה. ידידתי בזבזה דקות יקרות שמיועדות היו לתפילת מנחה כדי לחזור אחורה בנתיב הליכתנו ולנסות למצוא את הנייד. מבחינתי זהו החמצן והנשק שלי. בלעדיו אני לא יכולה לזוז. אולם האבדה לא נמצאה. ניסתה להתקשר אליו אולי מישהו הרים ומצא, אין תגובה.

את השעה הבאה העברתי בכותל במשהו שאמרו היה להיקרא תפילה. חסרת ריכוז ומנוחה, חסרת שקט ושלווה, מוציאה את המילים מן השפה ולחוץ, שפתי דובבות וליבי עם הנייד האבוד. איך שיצאנו מזירת הכותל, התקשרה מוצאת האבדה להודיע לנו את הכתובת בו היא נמצאת על מנת שתוכל לקיים את מצוות השבת אבדה כהלכתה.

אולם גם להגיע אל היעד הזה עברנו מסע ייסורים מפרך. באוטובוס קו אחד שלקח אותנו מן הכותל, שרר עומס בלתי נתפס כך שבמרחק שני המטר שהפרידו בינינו לבין הדלת, התגודדו עשרות אנשים שמנעו כל אפשרות לרדת בתחנה הרצויה. המשכנו עוד כמה תחנות וכשהלחץ השתחרר ירדנו וצעדנו

רגלית מרחק עצום לכתובת האמורה. מייד כשאיתרנו את מוצאת האבדה, היא התעקשה שאמטיר עליה צרור ברכות לזיווג הגון, לרפואה שלימה, לזרע של קיימא ולשאר ישועות עבור כל בני משפחתה, מכרותיה, ידידותיה, ואני חוששת שגם הכניסה שם את התלמידות מן

המחזור שמעליה ומתחתיה בסמינר. מגיע לה, לא? הרי היא מצאה את החמצן שלי!

סוף סוף בשעת לילה מאוחרת יחסית מצאתי עצמי באוטובוס חזור.

בכניסה לרחובות גייסתי את בתי שתמתין לי בתחנה והודעתי לה כי אני מתקרבת. מתוך הכרת המסלול כבר למדתי "להרגיש" היכן אני נמצאת ואף לאתר על פי כיוון הנסיעה והפניות השונות, היכן התחנה שלי. עם זאת, הווייז בשיתוף פעולה עם נהג האוטובוס, החליטו להתלבי ומשום מה הם שינו את מסלול הנסיעה. איבדתי עשתונות. באחת התחנות עמדתי ליד הדלת ושאלתי היסטורית: "מישהו יכול להסביר לי היכן אני נמצאת או איזו תחנה זו?". אין קול ואין עונה. או כי לא היו אנשים באוטובוס, או כי הם לא ידעו את התשובה, או כי הם היו שקועים עמוק במכשירים שלהם ולא יכלו לעזור לי.

איך אמרתי לה, רוסית וערבית יעזרו לי? אפילו עברית לא עמדה לי ברגע האמת...

בשלב זה הבחין הנהג במצוקתי וברר היכן עלי לרדת. מיוזעת, מבוהלת, מבוישת ונבוכה ירדתי בתחנה היעודה לזרועותיה של בתי ו... שכחתי את המסמכים החשובים על המושב באוטובוס!...

קשה לי לתאר את החוויה הרגשית, המתח והעצבים שעברו עלי באותו ערב. אני הבטחתי לעצמי שבלי נדר תפילות רק מהבית. אחיות שלי פסקו שאני

זקוקה לחוויה מתקנת ושעלי לחזור על המסלול בשבוע שלאחר מכן. ואני קלטתי שלא יוצאים מן הבית ללא ליווי, לא מסתייעים בביטחון עצמי מופרז ושצריך המון כח כדי להחליף כח!

מתוך הכרת
המסלול
כבר למדתי
"להרגיש"
היכן אני
נמצאת והיכן
התחנה שלי.
עם זאת,
הווייז בשיתוף
פעולה
עם נהג
האוטובוס,
החליטו
להתלבי

רבקי שפירא | יועצת מס

התחרות לעיתים לא קלה,
הגביה לא תמיד זורמת,
וההתמודדות לא פשוטה...

מה מחזיק את אותם בעלי עסקים לדבוק בחזון ולא לחדול?
מה נותן להם את הכח להמשיך בלי להתיאש?
מה מניע אותם למלא מגוון רחב של תפקידים, ולעבוד שעות על שעות
בלי הרבה רווח?
המנוע שלהם זו המשמעות שיש להם בעשייה.
הראיה שלהם למרחוק.
התקווה שיום אחד הם יהיו עסק גדול ומשגשג,
והתהליך המפרך יהיה שווה את התוצאה.

כל אשה יהודיה היא עוסקת לא פטורה, מלהטטת בין שלל תפקידים,
עובדת ומפרנסת, מאכילה ומלבישה, עזר כנגדו וכל השאר...
מה נותן לה את הכח, לאשת החיל מהמזמור של שבת, לדרוש צמר
ופישתים, להיות כאניות סוחר, להביא ממרחק לחמה, לקום מבעוד
לילה, ולעשות גם וגם וגם?
שמעתי בשם המהר"ל שזה הסיפוק הרוחני שיש לה מהעשייה, המשמעות
שהיא יוצקת לפעולות שלה.
וזה מה שיתן לנו נשות ובנות ישראל את הכח, להצליח בשלל התפקידים
שלנו, בלי להשחק.
לחייך אחרי יום מתיש, כשעוד הררים של עבודה לפנינו.
המשמעות שניצוק לפעולות שלנו.
ההבנה שאנו כרגע משקיעות בעסקים הרווחיים ביותר.
יוצקות כרגע יסודות למגדלי זכויות גורדי שחקים בעשיות הקטנות שלנו.
זה מה שיתן לנו כח לעשות חיל!

שלום מדברת ספיר(שם בדוי) ואני מעונינת לפתוח עסק פטור, אשמח
שתסבירי לי מהי הפרוצדורה, כמה זמן היא לוקחת, מה המחיר, והאם
יש אפשרות שאשלם לך שנה הבאה...

זה היה הפתיח לשיחה ארוכה ומענינת מאד שניהלתי עם ספיר לפני
כשנה וחצי, במהלכה ספרה לי ספיר על כך שהיא חוזרת בתשובה
מספר שנים, עזבה קריירה עשירה מאחוריה, וכבר כמה שנים שהיא
ללא הכנסות, חיה על הלואות וניסים, והיא נערכת לפתיחת עסק
המבוסס על ההשכלה שלה אך בהתאמה מלאה לאורח החיים החרדי.
ספיר הרשימה אותי מאד, היתה נחישות בקול שלה, אני חייבת להצליח,
היא אמרה, צברתי חובות בשנים אלו ואני מעונינת לחסלם במהירות
ולהתבסס, כל דיבוריה היו מלאי אמונה ובטחון בה'.
היא חזרה שוב ושוב על כך שאין מעצור לה' להושיע, והיא בטוחה
בישועתה השלימה.

חתמה על טפסים ויצאנו לדרך, ההתחלה לא היתה קלה, ספיר עבדה
ללא לאות כשהיא בו זמנית גם המזכירה, גם אשת השיווק, גם המנהלת
וגם היוצרת... לא תיארתי לעצמי שתוך תקופה קצרה היא תהפוך לעסק
מורשה ותעסיק עובדות...

על שולחן העבודה שלי נולדים עסקים חדשים. זה מרגש כל פעם
מחדש.

לכאן מגיעות נשים עם חזון מלווה בחשש, תקווה וחוסר וודאות, ויוצאות
עם תעודת עוסק רשמית לדרך ארוכה, מפותלת ובלתי ידועה. לתחזק
עסק זה דבר לא קל, בעל העסק נדרש לבצע בתחילת הדרך מגוון
רחב של פעולות לביסוס העסק, בשל אי יכולת לממן שכר לעובדים או
קבלני משנה, וגם בשל חוסר הניסיון שלו בתחום.
אין הכנסה קבועה בסוף החודש,

תמר אבן | מתכנתת

מהצד השני של החופש
אז הייתי אמורה להתחיל לקונן עכשיו
לשאת קולי במספרד ונהי
להציץ בחשאי אל מגירת התרמילים
להביט בערגה על נשים
שחוגגות את החיים
להתחיל לשקול להיות מורה
לבכות את בקר"י מרה
נכון זה מה שמצפים ממני?
אבל לא
אני דווקא אוהבת לעבוד
כן
אוהבת לעבוד
מה יש?
אתם בהלם?
מה זה חופש?
חופש זה לישון כל היום במיטה?
חופש זה לטייל בלי הפסקה?
מה זה חופש?
חופש זה לעשות מה שאני רוצה
אז זהו
אני רוצה לעבוד
איך יכול להיות?
אדם שטעם את הצד הראשון
של החופש, חצי שנה
כי לא היה לו עבודה
אוהב לעבוד
יודע להעריך
חופש של יום יומיים
ממש יהיה לי מספיק

ריקי מרגלית | מאמנת מנהלות צוות ובעלות עסקים.

כדאי לך
למצא איזה
כח עליך
להחליף

מכח מונע - לכח מניע !

ובת'כלס - מה עושים כדי לקדם
את הרעיון /רצון שלך ?

1. מחזקים את האמונה שכל מה
שקורה כאן בעולם -לא קורה לבד!
ה' הוא זה ששולח את הכוחות
והיכולות לכל אחת בצורה מדויקת,
ומתפללים לזכות להצליח לממש
את הרצונות שלנו -כי גם אותם ה'
שלח אלינו בדיוק מושלם!!!

2. מגבשים את הרצון ל"פרויקט"
עם משימות מותאמות למצב
וליכולות שלך.

3. מתחילים היום! עם המשימה
הראשונה (או יותר) שאת חושבת
שתקדם אותך.

4. חושבים מי/מה יכול לתת לי
כח להמשיך למרות הכל -להצליח
להתקדם !

לפני כמה שבעות שיתפה אותי
קולגה בכאב
שכבר חצי שנה היא חושבת על
רעיון מיוחד למוצר מסוים
ואכשהו היא לא מצליחה להתקדם
איתו

ופתאום ...

היא שומעת מלקוחה שלה, על
משהי אחרת שיצאה עם הרעיון
שלה, לשוק !!!

אוף!!

איזה תחושה של החמצה !!!

כמה זה מאכזב ומתסכל

בכל אחת מאיתנו יש כוחות

כוחות מניעים כמו: התמדה,
משימתיות, אומץ, ביטחון

וכוחות מונעים : פחד מהצלחה,
הצורך לשלמות, החשש
מהתוצאות ועוד ...

אם גם לך יש רצון מאוד חזק
לקדם או להתחיל לעשות

אך בפועל, לא מצליחה לצאת
לפעולה משמעותית שתקדם את
הרצון שלך

פערי אויש | כיוון - מותגים עם כריזמה

— אין לי כח - - -
לכי לישון
זה לא יעזור...

מכירים את התחושה?
עייפות
כבדות
לא, חופשה לא תעזור
וגם בקורונה
זה לא בא בחשבון

חס וחלילה זה לא דיכאון
אולי חוסר ויטמינים
או הורמונים

או
אולי פשוט
לזכור מי נותן לנו כח
ולשם מה צריך
את הכוח הזה

את טעינת הדלק הזאת
קיבלתי ממישהי
אנונימית גם לי
היא אהבה את התמונות אורה
שהכנתי לחדר העבודה שלי
וכך ספרה:

כמי שעברה את המחלה הארורה
וחיה עם ההשלכות...
התחושה הזו
יושבת לי בעצמות כפשוטו.

זה צריך להיות
ה'שוויתי' של כל יהודי
בשעה של התמודדות
בפרנסה
שידוכים

או סתם בלי אפילו סיבה אמיתית
לתלות בו את הקלון

פשוט - - -
הבטריה כמעט ריקה.

-
יש מטען אחד
והוא כולו לרשותינו
בהצלחה

כח
הוא
הנותן
לך
כח
לעשות
הי

דברים י"ח

נפלאות

kivun1.co.il

יחליפו, כח!

חסר עניין, שיעלה ויירד באותו קצב מטורף בו עולים ויורדים פה הנושאים, מפוליטיקה סוערת ועד ארועי תרבות חסרי תרבות, אבל זה עדיין לא גורם להרגשה שלה להיות טובה יותר. אוף.

חבל שאין למהנדסות ימים חופשים, כמו למורות. כמה היתה נותנת בשביל להשאר מחר בבית! לא, לא בשביל לנקות ולסדר אותו, כמו שמצהירות בעיניים לוחטות שכנותיה המורות, סתם כדי לא להגיע למקום שהיא מרגישה בו כל כך חסרת שייכות.

מבחינת התנאים - העבודה כאן ממש אידיאלית. יש להן חדר פרטי כולל פינת קפה משלהן, את הסינון הכי רציני שקיים בשוק, מעליהן בוסית ישירה ואת ההוא שמעליה הן בקושי רואות פעם בשבועיים - וכל זה מבחינה רוחנית. מבחינת תנאים פיזיים גם לא היתה יכולה למצוא לעצמה מקום עבודה טוב מזה - עבודה שהיא אוהבת, תנאים מצויינים, משכורת יפה מאד, כך שלחפש משהו אחר זו בכלל לא אופציה.

ולא יתכן שבגלל תחושה שולית כל כך, היא תרצה להשאר בבית.

אבל מה לעשות שזה מה שהיא מרגישה וזה מה שהיא רוצה?

טוב, בחיים לא עושים כל מה שרוצים.

"מה נשמע, חיה?" הפעם זו שרית, "בימים האחרונים את לא נראית כל כך טוב. אולי ירוס או משהו?"

"לא, לא." משיבה חיה, "ברוך השם אני בסדר."

"ובכל זאת?" מתעניינת יעל.

הן באמת חביבות. ואכפתיות. והידידות המשולשת שלהן מצויינת, ובכל זאת חיה תוהה האם לשתף אותן במה שמציק לה. כי נראה שהן חוות את המציאות הזו בצורה כל כך שונה ממנה, כך שהיא חוששת שהן

אלה רק קטעי מילים ומשפטים, אבל הם מספיקים לה כדי לקלוט ששוב היא לא מבינה על מה מדברים שם. לא שהיא מצטערת, לא היתה רוצה חלילה להיות חלק מכל זה, אבל הדיבורים הקולניים בחוץ על איזו להקה מקוריאה נותנים לה תחושה של מעבר לגדר. סוג של בדידות, ויותר מזה.

"מה נשמע, חיה?" נטלי עוברת ליד החדר עם כוס קפה, "שרית? יעל?"

"ברוך השם, מצוין." הן עונות כמעט במקלה. שרית מוסיפה משהו על מזג האוויר ועל המזגן, וזהו.

"יופי!" נטלי מבזיקה פנימה חיוך ועוברת הלאה. לא מתעכבת כדי לפתוח בשיחה מעבר לזה, כי היא כמו כולן במשרד כבר קלטו את הריחוק שחיה, שרית ויעל - החרדיות בצוות - משדרות. נעימות, חביבות, מסורות, אבל נבדלות. מאד נבדלות.

יעל ושרית נראות כאילו הענין כולו אינו מפריע להן בכלל. הן יושבות כאן בחדר משלהן, מדברות ביניהן על העולם שלהן, וכשמדברים בחדר הסמוך או בפרוזדורים על דברים שלא נוגעים להן מאלף ואחת סיבות מצויינות - הן אפילו לא שומעות.

וגם חיה יושבת איתן, מפטפטת איתן, אבל לה זה כן מציק. אולי זה מגיע עוד מתסביכי חברויות בבית הספר היסודי, כשתמיד הרגישה גרוע כשמעגלים התאגדו במרכז הכיתה והיא לא תמיד היתה בעניינים; וגם בשנים מוצלחות יותר, בסמינר, לא אהבה כשמדברים על נושאים שאין לה מושג בהן, והיא תמיד טרחה לברר מה קרה ויעל מה הן כל כך נסערות'.

גם עכשיו היא מנותקת, והפעם מבחירה; וזה אמור לעשות לה טוב.

אבל זה לא.

זה עושה לה רע.

אז כמובן שהיא לא תלך ותמכור את הערכים שלה בשביל נזיד עדשים

הדחיינות, זו שגורמת לנו להשהות ביצוע של מטלות, מתחזקת ברגעים של חולשה. את עייפה, עייפה מאד, העיניים נעצמות. עוד רגע, רק שניה, למה לקום עכשיו מהספה ולהתחיל ללכת - ללכת לישון? תזכרי, שהדרך די ברורה והארץ מובטחת: הרי בסוף תלכי לישון, ואם לא עכשיו, עוד מעט.

לא רק זה: הרי אם תלכי לישון עכשיו, יש לך המון מה לעשות, ואם תירדמי על הספה ואז תדדי אל המיטה, כל מה שלא ייעשה לא נעשה משום שנרדמת ולא משום שהחלטת שלא לעשות זאת, ואם כן - אין הדבר בידייך.

זאת ועוד: הדרך אל השינה ארוכה - יש מצב שבמיטה שלך ערימה של כביסה לקיפול, מגבות רטובות של הילדים שהתלבשו שם כשיצאו מהאמבטיה, בגדים שמדדת הבוקר והחלטת לא לצאת איתם לעבודה, בגדים של התינוק שהחלפת לו שם טיטול. לא ממש מושך.

המשוכות הללו בדרך לשינה גורמות לנו ללכת לישון מאוחר מידי כשבוע, בשעות שלפני כן לא ביצענו משהו מועיל של ממש.

הטיפים

אם ללכת לישון זו דרך ארוכה, התחילי לפסוע מוקדם ככל שניתן. מיד אחרי שהקטנים במיטות, תהיי את מוכנה לישון. ואז - כשאת עצמך כבר מוכנה לשינה - הפעולות האחרות נעשות פשוטות יותר, קלות יותר ואולי אף תדלגי על חלקן.

הפרידי בין ללכת לישון לבין הכנות לסגירת היום. תקראי לפעולות הללו בשם האמיתי שלהן ואל תקשרי את ההליכה לישון למשימות הללו.

אפשר לבצע אותן בשעות אחרות של היממה, ואז ההליכה לישון הופכת להיות הפעולה היחידה שנותרה לך לבצע כאשר את עייפה כל כך, בסוף היום. לדוגמה: "סידור חדר שינה" - עשי זאת בחמש אחר הצהרים [גם אם פירוש הדבר להעביר את הכביסה מהחדר לסלון]. תבדקי מה קורה במקרה בקשר לארוחת בוקר וצהרים - כשהילדים אוכלים ארוחת ערב בעצמם. תדאגי שתהיה תורנות שווה בסיום ארוחת ערב כדי שהמטבח יראה מספיק טוב לקפה בבוקר, אבל הסיבוב של השמיכות והמשקפיים יישאר. רק הוא. את מסתובבת בבית והולכת לישון, די קצר, ואפילו מרגיע: כולם בסדר, אני יכולה לישון.

בעיניי, להיות עייפה ולהישאר עייפה זהו סבל. מהרגע שאת תופסת שכאשר את עייפה, את הולכת לישון, מיד - את מפסיקה להסתכל על השעון ולבדוק אם זה בסדר לישון עכשיו, אלא עונה לצרכים של הגוף שלך. אני יודעת שיש עוד הרבה מה לעשות, שיש עוד עבודה, שיש דברים שלא סיימת - הם יחכו. ממילא בעייפות הזו אינך מתקדמת ואם את מנסה לבצע משהו, הנזקים גדולים מהתועלת. דיי, לכי לישון.

הרגלים, כמו שתמיד אני אומרת: תעשי טקס קבוע של שינה. קבעי שעה של סיכום העיניינים וסגירות הקצוות לקראת מחר, ובידיעה שהכל בסדר - לכי לישון.

האם את רואה גם את הילדים שלך דוחים את ההליכה לישון? מה הסיבות שלהם? ואיך את מתמודדת? כתבי לי yaelzals2@gmail.com

**יש עוד הרבה
מה לעשות,
עוד עבודה,
דברים שלא
סיימת - הם יחכו.
ממילא בעייפות
הזו אינך
מתקדמת ואם
את מנסה לבצע
משהו, הנזקים
גדולים מהתועלת.
דיי, לכי לישון.**

מפגשי קפה:

בטרם יצאנו לדרך אספנו קבוצות מיקוד קטנות כדי לשמוע ולהבין מהם הצרכים האמיתיים בהם נתמקד.
קלפי הלבבות ביטאו את מה השמורה עבורכן וסוגי הנעליים השונים לאן אתן רוצות שהשמורה תצעד בשנה הבעל"ט,
מרגש להפגש עם נשים שלמרות הכל, שואפות לעלות.
טעימות קטנות? בבקשה:

חני מבית שמש, מנחה פעילה בכמה סוגי מעגלים שהצביעה על הלב הזה ואמרה: בחרתי את שרשרת הלבבות הזאת, כי כאן זהו המעגל **היחיד** שאני מרגישה שייכת!

טל, בעלת תשובה עם וותק של 14 שנה, שמתפתת אותנו בהתרגשות שלה סוף סוף להרגיש חלק מקהילה...

עדי שבחרה לדמות את שמורה לאטב... הלב שלי תלוי בכך!

שיינדי מחיפה שסיימה לימודים בכיתה י"ב ובמשך שנים של גידול ילדים לא שמה לב איך הלב נאטם שכבה אחר שכבה... עד שבאה 'שמורה' ופתחה את הלב...

רחל עובדת בבית חולים חרדי, שהיא וחברותיה היו בטוחות שהן בטוחות... עד שבאה שמורה והן גילו איזה מהפך עליהן לעבור... כן. גם כשהיתה מאושפזת בעקבות קורונה בטיפול נמרץ לב - לא ויתרה שידפיסו לה את שמורה... עד העמוד האחרון...

עבורן, ועבור עוד כ-500 חברות שטרחו והשתתפו במפגשי הקפה הפרונטליים לליבון משותף של יעדי השמורה לשנה הבאה בעז"ה, הבנו שכן! אנחנו יוצאות לדרך!
אמנם המסלול מאתגר ולא קל,
אבל יש לנו תמיכה שבעזרתה תאפשר לנו להשיג יעדים של פיתוח וצמיחה!

חודש גדוש.

גדוש במה?

בפעילויות? במבצע? בפרוייקטים?...

בהווי? בחיבור? בהתעלות?

חודש של עשייה ברוכה למען מטרה אחת-

לחזק התקשרותינו, אליו. באהבה!

היתה לנו מטרה,
לצאת מהקורונה ולהתרומם טפח
מעל הקרקע.

לנער מעצמינו, עד כמה שניתן, את כבלי
הוירטואליזציה שאפפו אותנו עד כדי מחנק,

להפגש, להתקשר ולהתחזק יחדיו.

השגנו בס"ד מתורם אשר ליבו חם ומבין
את צרכי העובדות, תקציב שתודות לו
יכולנו להתניע את הפעילות. הבקשה שלו
היתה

לנצל את האירוע על מנת להעלות את
המודעות לצרכי הארגון בפני החברות
ולבקש את תמיכתן.

אז מה היה לנו?

<<<<

יצאנו לדרך:

ותחזק התקשרותנו **באתם**

האירוע הארצי מבית 'שמורה'
בנייני האומה // י"א תמוז

גב' טובה אלימלך שבקולה הערב סוחפת אותנו טפח מעל הקרקע יחד עם קבוצת מחוללות פרי ביצועה של **גב' נעמי דויטש** ומצגת מעוררת השראה שעוררה אותנו להרגיש פירושה של עבודה קשה מהי ואיך למרות הקושי, נגיע לגאולה. בהמשך הביאה לנו **גב' שושי ברוידא תחי'** טעימה מחווית השיתוף המשמעותית כל כך אצל כל מי שיוצאת לעולם הסוער. שושי הפיקה סרטון מדהים שגורם לכל אחת להזדהות עם אחת (לפחות...) מהדמויות, והעמיקה את הרצון לקבל תמיכה ולהעניק תמיכה - לעוד דורות של עובדות היוצאות מידי שנה לשוק התעסוקה.

הפוגה מהכנס היתה ברגעים המחשמלים של השקת הקמפיין (פירוט במסגרת נפרדת) ולאחר מכן זכינו לשמוע את הרבנית מנוחה לוי, שתמיד יודעת לקלוע בדיוק ללב כל אחת מאיתנו, עוררה את כולן ברעיון מאיר עיניים: המציאות של בנות ישראל המתמודדות מול חיים מאתגרים רוחנית, זה לא 'במקרה' הפוך, הקב"ה תפר את העולם הזה, בדור הזה, עם כל הנסיונות והפיתויים שיש בו - במיוחד בשבילנו ובדווקא. כי כך הוא רצה שאנחנו נעבוד אותו, מכאן הוא רצה שנתמודד. מתוך האנדרלמוסיה הזאת. ואין כאן שום טעות או חוסר התאמה, לא נפלנו במקרה לעולם של נסיונות שאי אפשר לעמוד בהם, להיפך! ככה ה' רוצה אותנו! מנצחות את העולם הזה...

גב' אסתי בר נתן סיימה את הערב בניגון ובנעימה סוחפת ומאחדת לבבות, מאות חברות רקדו יחד לקול המילים החמות והמנגינות המבקשות את ה'

ביום שני י"א תמוז התאספו אלפי עובדות לכנס של חיזוק הדדי. הגאון רבי ישראל גנס שליט"א שלח מכתב תמיכה חלף השתתפותו בכנס. **הגאון רבי מאיר קסלר שליט"א, רבה של מודיעין עילית** וסולל דרכן של רבבות עובדות חרדיות בשוק התעסוקה השמור פתח את הכנס בדברי חיזוק נרגשים. השיחה החשובה, כמו יתר שיחות החיזוק נשלחו לקהילה באופן דיגיטלי. נצטט רק שורה שמהדהדת לרבות מאיתנו ומלווה אותנו לחיי המעש: אם אין קמח אין תורה, זאת כולם יודעים. ולכן אנחנו כאן בעבודה, כדי להחזיק את התורה בבית שלנו ובעולם. אבל אם אין תורה? אם לא עומדים עם כל הכוח על המשמר, על ההתבדלות, על הערכים שלא כל כך מקובלים בעולם שבחוץ, אבל זאת התורה שלנו - האם אנחנו זוכרות שאם אין תורה - אז לא יהיה גם קמח?

הרב פנחס ארלנר שליט"א סיפר סיפור מרגש על בחור ישיבה שנאלץ לעזוב את הגמרא על מנת לצאת לעולם העסקים, ועל החלום המפתיע שהגיע אליו ומנע ממנו לעזוב את עולם התורה. באותה נימה המשיך הרב ואמר: האם יודעות אנחנו לקיים: "משיב הרוח - ומוריד הגשם!" להעלות את הרוחניות - ולהוריד את הגשמיות. באותה התלהבות ורגש של קדושה מול הזלזול באלו המחשיבים בהגזמה את חיי הגשמיות...

1500000

רגע, אז שאלת מליון הדולר, האם מליון וחצי זה מספיק או לא?

ראשית, אתן מדהימות.

קהילה שאין עליה בעולם כולו!!! זה נפלא!!!

בצ'רידי, החברה שליוותה אותנו בקמפיין הייחודי הזה טופחים לארגון על השכם ומציינים שתי עובדות מעוררות התפעלות: האחת, שבקמפיין זה לא היו שום 'כספים גדולים' ששימנו את המערכת. כל הכספים הם מגיוס המונים' במיטבו. שקל ועוד שקל ועוד...

ושנית, העובדה המפתיע והבלתי מוכרת משום קמפיין אחר, שכולו נעשה בערוצים המקומיים בלבד. ללא עיתונים, עלונים, לוחות מודעות וכמובן ללא ווצאפ, טוויטר וכו'. רק דרך ההתקשרות הרגילה שלנו, ששוב הוכיחה את עצמה בהחלט.

ותכל'ס?

אז ב"ה, הסכום שגוייס חלקי 24 חודשים זה בערך התקציב הנדרש להמשך פעילות.

אך מאחר והיו לנו עלויות גיוס, וכמו כן, יש לנו בעז"ה תוכניות להמשך התפתחות שיסייעו לאלפי עובדות בהיבטים שונים, כולנו תקווה שעוד ועוד חברות יצטרפו למעגל השותפות.

בתרומה של 30 ₪ לחודש הן יאפשרו לנו המשך התפתחות, סיוע והכי חשוב - לשמור על חיבור חזק של נשות ישראל למהות האמיתית שלנו.

על קביעת סכום השתתפות סביר של 30 ש"ח בחודש. סכום המסייע להחזקת הפעילות הרוחנית החשובה וקבלת הטבות מועדון בצידה.

משתתפות הכנס התבקשו לרתום חברות נוספות שלא היו נוכחות על מנת להגדיל את מעגל השותפות.

ב"ה, הקהילה נרתמה באופן מעורר התפעלות, וימי הקמפיין הוכיחו בס"ד את רצינות ונחישות לוקחות היעדים!

ב"ה בתום ימי קמפיין מלאי חיבור ועשייה משותפת, הגענו ליעד וליעד הבונוס:

המהפך התודעתי וההתנהגותי ש'שמורה' חוללה בעולם היוצאות לשוק התעסוקה הסוער, היא עובדה קיימת. רבבות עובדות מתחזקות במעגל ראשוני ומשני, אלפי עובדות נעזרות באופן מעשי ועבורן ה'שמורה' היא העוגן המאפשר להן לצאת ולהתפרנס ולשוב הביתה בשלום.

ניתוח עסקי מפורט של הצרכים והפעילות הוביל למסקנה שהשמורה נדרשת ל70,000 ש"ח עבור המשך פעילות, וסכום דומה עבור פיתוח פרויקטים נוספים.

כמסקנה משיחות עם משתתפות בקבוצת מיקוד, שיחות סקר ועוד הוחלט

את עלית?

זה לא היה רק שם הקמפיין, אלא שאלה שנשאלה שוב ושוב. האם אכן אני, העובדת הפשוטה שרק מקבלת פעם פעמיים בשבוע מייל לתיבה האישית שלי, ופה ושם משתתפת בכנסים, אה וגם מאזינה לקו כשאני בנסיעות. ואופס, שכחתי שכשהיה לנו את הבוס החדש שלחץ עלי לשבת בחדר המעורב - נעזרתי בתמיכת מוקד הייעוץ.

אז האם כל זה עולה כסף? כן!

רוצות לרדת לפרטים? בשמחה!

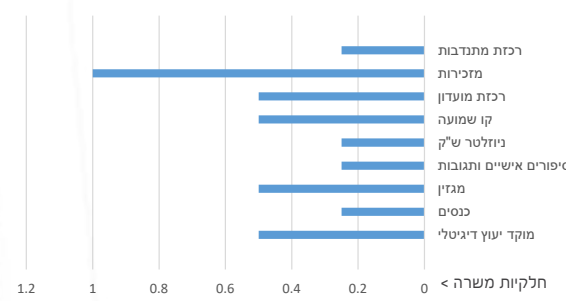
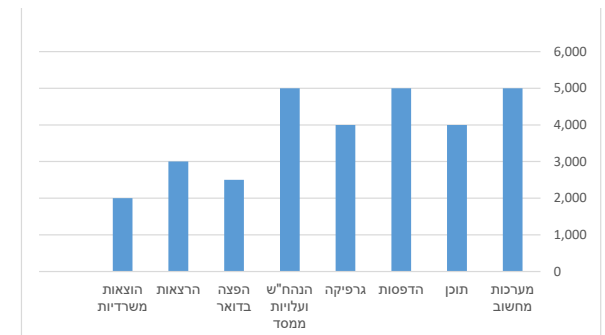
כח אדם (ממוצע לחודש)

4 משרות * (שכר מינימום + הוצאות מעסיק) ומשרת ניהול? לא שכחנו... אבל שכחנו לתקצב. אין ספק שזה משהו שחייבים באופן דחוף, משהי שתיקח אחריות ותנהל את האימפריה הזאת, לא בהתנדבות וכתעסוקה צדדית בנוסף לעבודה במשרה מלאה אחרת... קחו בחשבון

סה"כ 40,000 ש"ח

הוצאות תפעוליות (ממוצע לחודש)

סה"כ 30,500 ₪

את עלית...! ואת עלית...!

זכינו בשמורה לעדות ולחיזוק רב ממרן שר התורה הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א במכתב שהתפרסם ב"יתד נאמן" ביום שלישי, י"ט תמוז:

שלום שמורה, אני יודעת שהרבה שואלים האם שמורה צריכה כסף. אני באה ממשפחה של בעלי עסקים, אז ברור לי שאתם צריכים כסף, והרבה. והאמת, אין לי מושג איך יכול להיות שאתם שורדים. בכל זאת, לטובת כל אלו שאפילו התקציב המשפחתי שלהן לא מנוהל על ידן, אני שולחת לכן תשובה שעניתי לכמה חברות וראיתי שהדברם התקבלו אצלן בהבנה.

שאלתי אותן: כמה עולה לך לקבל מייל? בתחילה הן ענו לי: כלום! ואז, חשבו שניה, ואמרו לי שבעצם... פעם זה היה חניס. אבל מאז שנפח האחזון עלה הן משלמות 8 ₪ לגוגל, ואת אפילו 29 ₪. אמרתי להן, שהכסף הזה של גוגל זה 'הכסף הקטן' הזמן שלוקח לקרוא מיילים, למיין להתעסק וכ' הוא יקר!

ככל שנפח המייל גבוה יותר אז יש גם את העלות של איתור חומר ישן וכ' בקיצור, מה שנראה חניס - כשפורטים למטבעות מגלים שבעצם חניס זה לא. זהו, אני משאירה לכן לעשות את ההקבלה לרמת ארגון, אבל הרעיון נראה לי ברור:

בוקר טוב!

הקמפיין האחרון וכל הבאזז סביבו שכמובן היה גם בבית... כנראה השפיעו על הילדים:

רציתי לשתף את כל העוסקים במלאכת קודש בשמורה בשיחה מתוקה ששמעתי השבוע את ילדי שחיים וחווים את השמורה כחלק מחיי הבית, תמיד וכמובן בריכוז גבוה בימי הקמפיין:

הילדים שלי (בני 9 ו-11) דיברו ביניהם איך אבא ואמא ימצאו להם שידוך טוב. הבת שלי אמרה שהיא תבקש מאבא שילך לראות את הבחור בישיבה, והבן שלי אמר שהוא יגיד לאמא לברר עם הבחורה בשמורה.

זה היה מרגש ומתוק. לא התאפקתי ושאלתי אותם: "למה אתה רוצה כלה משמורה?"

והוא ענה לי בפליאה: "כי אני רוצה שהיא תשאר צדיקה תמיד!"

אין לי ספק שבעוד דור, אחת מהשאלות שישאלו בבירורים בשידוכים יהיה האם אמא של הבחור/ה מחוברת לשמורה, וכן על כל בחורה שסיימה כבר יבררו האם התחברה כבר. אשריכן!!!! מעריצה.

אינכן מכירות אותי אני עוד שמורה אחת מיני רבות... אפילו לא הצלחתי להגיע לכנס הגדול בבניני האומה-

אבל אני מכירה אותכן, מאוד מוקירה את כל הצוות מאוד מאוד!

אני עובדת בבית ספר ממ"ד צוות מעורב ולא קל לי בכלל- אני מרגישה ממש בגלות.

אבל שאני מחוברת לשמורה הוקל לי מאוד. נכון, שם אני "אווטסידרית" אבל אני ממש בעינינים בשמורה.

אני מוזרה בעיניהם אבל אם הייתי מתנהגת וזרמת איתם- אז בעיני השמורה הייתי מוזרה.

לא יכולתי להגיע לכנס, אבל כמובן שלא החמצתי את קטעי הקול ששלחתן, וכשמעתי אותך (ביחד עם בעלי) עיני התחילו לזלוג דמעות.

ראיתי בעיני רוחי שיש כאן שליחות קודש וזה מה שצריך כאן - שתבער לנו אש בלבבות!

יש הרבה דברים גדולים התמודדו עם חבלי לידה קשים מנשוא- ואת הסוף כולנו מכירים.

הרגשתי שאני חלק מהתחלה היסטורית. שמתחיל כאן משהו שעוד דור לא נבין איך יכולנו לחיות בכלל בלי ואיך כולם לא היו שותפים לזה.

אבל כאן נתקלתי בקושי- לפני חצי שנה בעלי הקים כוילל, אברכים צדיקים מתמידים יקרים- וצריך כל הזמן להשיג כסף והרבה מאוד.

כל (בעצם הרבה מעבר) למעשרות שלנו עוברים לכוילל, גם כל הקשרים ומי שאנו מכירים נרתמים לכוילל, שעכשיו עדיין בהקמתו.

שאלתי את בעלי "מה אתה אומר, אנחנו בכלל יכולים?"

והוא ענה לי "אנחנו חייבים, אם לא תהיה שמורה לא יהיה לנו כוילל".

אז תודתנו שלוחה לך ולכל הצוות היקר שאתן מחזיקות לעם ישראל את הכוללים הישיבות והחיידרים.

ברכתנו שלוחה שתמשיך השלהבת לבעור מעלה מעלה.

שלושה ימים של רוח גבוהה והמון התלהבות של קדושה עברו על אלפי החברות למען מטרה נעלה אחת: לבסס את הארגון ולאפשר לו יכולת קיום.

קשה להעביר במלים את התחושות, החום, החיבור והאהבה שנשבה בין הקווים.

השאיפה, המתח והשמחה העצומה בהגעה ליעד.

קשה להעביר, אבל פטור בלא כלום אי אפשר

שלפנו כמה תכתובות,

אם שלך לא פה זה לא בגלל שהוא פחות-

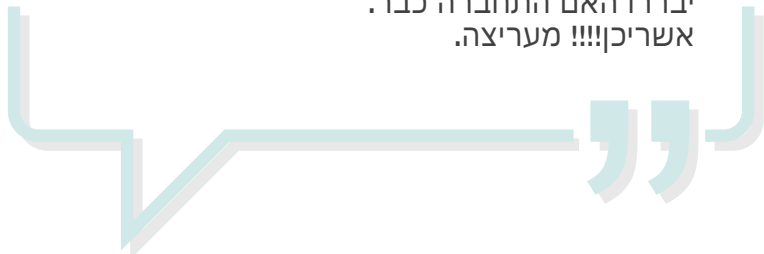
זאת היתה שליפה כמעט אקראית

ואנחנו יודעות, וזכותך שמורה במרומים

על כל שעשית

ועל מה שעלית!!!!

**תודה!
תודה!
תודה!**

אני הייתי סקפטית לגבי ההצלחה... אך מתוך 23 מיילים ששלחתי- השגתי 10 תורמות! (מתוכן 5 שותפות)

ענו לי בהמון התגייסות והבנה בחשיבות, לא הייתי צריכה להפציר. לדעתי זה אומר המון.

מדהים לראות עד כמה זה נכנס לשיח, גם מחוץ למעגלי העבודה (בגינה, בסמינרים..)

אני לא יודעת לאיזה יעד קיוויתן להגיע, אבל בנוסף לתרומה הכלכלית הושג פה יעד חשוב ביותר של מודעות לארגון ולחשיבות שלו.

הכי שמורה!!
ואני לומדת המון המון, ומשתדלת לקחת לעצמי מסקנות מעשיות מהסיפורים ומהתגובות שנוגעות אלי.

תחזקנה ידיכן, שמורה,

וגם זה שהבעל אמר תתרימי, הוראת קבע, גבוהה ותשארי לי שמורה - כן, זה גם קרה!!!!

כל שבוע הוא שותף למסקנות ולחוויות שלי מאישי לשלישי שהכי תופס אצלי מקום, ובעיני זה אחד המפעלים הכי גדולים של השמורה שמחזיק אותי הכי חזק ושומר עלי הכי בעולם.

אני הכי שמורה, וגאה שבעולם.

וכשחברה אומרת לי בעבודה, יואו, יש לך אומץ להגיד את הדרישות שלך בצורה כזו יפה, אבל כזו ברורה. אז, כן אני משיבה לה, נכון, כי אני הכי הכי

לגבי מה שכתבת: "תעזבו את זה שנכון יותר לשתף בעלים בשוטף, ואז אין ספק שהם ידחפו אתכן להחזיק את הארגון ולא ההפך" מסכימה איתך ביותר, כי זה מה שקרה אצלי,

רציתי לתרום סמלית להשתתף, כי ממש מרגישה חלק ושותפה.

אבל בעלי אמר לי, זה מה ששומר עליך לאורך כל הדרך, את חייבת את הארגון הזה איתך הלאה,

וכולי תקווה שכולם יצטרפו וזה יקרב את הגאולה וכך אנו משמחים את ה' הטוב שנותן לנו הכל ונודה לשמו המבורך ועל ידי זה יתקדש שמו בעולם אמן ואמן,

בשורות טובות ישועות ונחמות. הרבה סיעתא דשמיא בכל העניינים,

וברכי היקרה! כדאי לשלוח לכולם את הכתבה זה ממש משכנע ואז יתרמו כולם בשמחה. ויבינו על מה מדובר! תזכו למצוות וה' הטוב ישלם לכם בכפליים ובע"ה תראו ברכה בפרנסה

הרבה שפע והרבה בריאות ואושר,

סבתא המבקשת ומתחננת שתתרמו בשמחה. תודה לכם חמודים ורחמנים זה ישמח אותי מאוד DDDDDDDDDDD

לכל משפחת ... היקרה ומדהימה בוקר טוב!

אבקשכם לתרום למפעל השמורה. אני קראתי את הכתבה ששלחה לי ברכי וממש התרגשתי.

זה מציל חיים של הבנות העובדות הצריכות חיזוק כל הזמן ואתם תהיו שותפים למפעל הקדוש הזה כל בת שמתחזקת בצניעות ומוסיפה ביראת שמיים הרי זה משובח ויעמוד לכם לזכות, ומי לא זקוק לזכויות בימינו המטורפים והקשים שעוברים עם ישראל, הצניעות מצילה חיים.

אתם חייבים לקרא את הכתבה, אתם תשתכנעו מהר מאוד ותתרמו לא חשוב כמה אפילו 50 ש"ח לחודש זה טוב מאוד העיקר להיות שותפים במפעל החשוב הזה.

רציתי לספר לכם משהו מדהים, טרי, טרי....

לא צריך לומר כמה שאני מעריכה את השמורה, שותפה בפעילות קוראת את המיילים בשלישי וחמישי ומתחזקת.

כשיצאו עם הקמפיין ידעתי שיש לי שתי בעיות

1. המעשרות שלנו כבר תפוסים והעניינים עכשיו קצת "דחוקים"

2. אני יודעת שאלו שאני מכירה ומתאים להתרימים לשמורה גם דחוקים ולכן היה לי קשה לגשת אליהם.

חשבתי לעצמי שאני ארגיש ממש לא טוב עם עצמי אם יעברו ימי הקמפיין ולא אתן משהו מעצמי לשמורה ולכן ממש רציתי.

אתמול בערב אמרתי לבעלי שאולי בכל זאת ניתן משהו, אם לא הו"ק לפחות תרומה חד פעמית.

התחלתי מסכום כלשהו, הוא אמר שלא נראה לו שייך עכשיו.

המשכתי לרדת הוא אמר שיחשוב...

הבקר דיברתי איתו שוב בטל' מהעבודה שאלתי אותו שוב על התרומה מה אמר

בסוף נתנו סכום כלשהו חד פעמי...

בסוף יום העבודה אני מקבלת מייל שבנוס כלשהו שכבר זמן רב שהיו צריכים לסדר לי אותו סודר. משהו שכבר המון זמן אני מנסה לבקש אותו וכבר חשבתי להתייאש ממנו. (מדובר בתוספת קבועה למשכורת כל חודש ב"ה!!!)

חזרתי הביתה, סיפרתי לבעלי והוא אמר "אולי זה בזכות התרומה לשמורה..."

כך וזהו... אז עכשיו (בל"ג.) אני רצה לעשות שותפות...

ועוד משהו קטן...

אתמול העברתי את המייל לכמה חברות כדי להמליץ להם לתרום.

אחת החזירה לי מייל נזעם "תפסיקו לשלוח לי כאלה דברים יותר מצווה לתרום לאברכים..."

רציתי לומר לה שאם רוצים שיהיו אברכים צריך לחזק את השמורה!!!

"כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל...."

עשו חיל!!

“אני כמעט מכורה לעבודה שלי”, מודה לאה מייזל, העובדת בפרסום ובשיווק “אני אוהבת לעבוד ומוצאת את עצמי עובדת בקר וערב עם כל הנשמה. לפני העבודה שאני אמא צעירה לחבורת ילדים תוססת, אבל במקום השני נמצאת העבודה שלי, הלקוחות הרבים והרצון לשרת את כולם באופן המושלם.

בלידה האחת לפני האחרונה שלי ניסיתי לקחת חופשת לידה, אבל נשארתי בטעם מר ובחוויה לא טובה. אף אחד שם לא ביצע את העבודה כמו שרציתי, חזרתי לבלגן גדול מאד, והודעתי לעצמי ש- זהו. אני לא יודעת לקחת חופש.

הלידה האחרונה, לידת תאומים, ניערה אותי וגלתה לי עד כמה אני יודעת לחפוש, ועד כמה אני חייבת.

כשנודע לי שאני מחכה לתאומים הרגשתי טלטה גדולה מאד. הבנתי שמשמים רוצים אותי קשורה יותר לבית, ומכריחים אותי לקחת פסק זמן מהעבודה. הפנמתי ש- זהו. אני נכנסת לתהליך חדש. בתחילה, נדרשתי מבחינה רפואית לנוח ולשכב. העובדה הזאת שאבה אותי עוד יותר לעבודה, כי את עבודות הבית הפיזיות לא יכולתי לבצע. בה בזמן התחלתי להתכונן לתקופה הבאה ולהכשיר עובדת שתמלא את מקומי בשלמות כך שאוכל לנוח, ורק לנוח. ואכן- ביום שקמתי מהכורסה שלי- באו התינוקות הקטנים והגיחו אל אוויר העולם...

ממלאות המקום כבר היו עמוק בעניין והלקוחות פנו אליהן באופן אוטומטי, הבטתי באוצרות הטהורים שקבלתי ונשמתי עמוק עמוק את

מי הזיז את החופש שלי? ?

אסתי כץ

**החופש הגדול הגיע. מי שמעה על זה?
המילה הזאת, חופש, היא תינוקית
מדי בשביל נשים עובדות כמונו? היא
מילה גסה? קטנונית? 'שמורה' טרם
יזמה ימי עיון בתנאי נופש ובינתיים רק
מעיינת בסוגיה על כוס ברד ואבטיח:
מה מפריע לנו לקחת חופש? למה
אנחנו מוכרחות לקחת אותו, בשתי
ידיים ומה עונים לקולות הכובלים
מתוכנו, כדי לצאת לחופשי
וקווי ה' יחליפו כוח.**

אין לי כסף לקחת חופש.

אל תציעו לי לנפוש בחינם עכשיו, על תספרו לי על ימי השתלמות מסובסדים מטעם הקהילה, אל תזמינו אותי לנופש משפחתי שסבתא משלמת, אל תעשו לי חשבון שאם אקרוס, ותאיימו שתכף זה קורה, הכל יהיה יקר יותר. חבל לי, חבל לי על כל יום של עבודה. כשאני יושבת בבית, ואתם מבקשים ממני להניח רגל על רגל, לזרוק את עצמי על כסא נדנדה ולקק ארטיק במילוי תות אני רואה מול עיני עוד מטבע נופל, אני רואה מול עיני קופה מתקתקת, אני רואה יום עבודה, יודעת בדיוק כמה הוא שווה בשקלים, צונח אל התווה. לא יכולה להרשות לעצמי לזרוק ימי עבודה לפח אשפה של חופש גדול ונורא (אתם יודעים כמה אנשים היום מחפשים עבודה ואין להם?) לא יכולה להביט על התלוש המצומק של סוף החודש הזה, עוצמת מולו עיניים מראש. אל תדברו איתי על חופש. אין לי כסף.

הכבלים שלי: לא יכולה לוותר על שעות עבודה שוות כסף.

הגב' רחל כץ יועצת חינוכית, מעבירה סדנאות להדרכת הורים והעצמה. משחררת:

בואו נשאל את עצמנו, למה אנחנו לוקחות חופש?

אנחנו חולמות החופש שלנו ורוצות אותו כי אנחנו יודעות שהוא חשוב לבריאות הנפש שלנו, לילדים שלנו, ולמשפחה כולה. אנחנו

יש נשים שאוהבות לצאת לחופש. אני יודעת.

יש נשים שאוהבות להיות בחופש. יש נשים שנהנות מלא לעשות כלום. שמעתי עליהן.

אני, מה תעשו, קורצתי מחומר אחר.

משמעם לי בחופש. ריק לי בחופש, הוא רע איתי ואני רעה איתו. אז מה, לא תתנו לי להיות חופשייה לנפשי וזהו?

השקט. בבית ההחלמה לא היה לי אפילו מחשב ומצאתי את עצמי מתמסרת כל כולי לעצמי ולקטנטנים.

חופשת הלידה האמיתית והמושלמת הזאת הייתה עבורי לימוד חשוב ומעצים ופתחה לי פתח לעולם חדש. אני עדיין אוהבת מאד לעבוד, אבל כבר יודעת שאין אישה שאינה זקוקה להפוגה, ואין אישה שלא נהנית ממנה. גם בהיבט עסקי החופשה היוותה מקפצה גדולה, אבל בעיקר היו אלו יכולות נפשיות חדשות שהתפתחו.

חופש הוא עדיין אתגר מבחינתי, העבודה חסרה לי בו, אבל אני כבר יודעת להנחות את עצמי 'תרפי' ולהבין למה אני מתכוונת..."

עבור רבות מאתנו הפך המושג 'חופש' למשהו רחוק וכמעט בלתי נתפס.

לילדים יש חופש, כן. אבל אנחנו? עבודות עולם?

מגיע לנו לקחת חופש. בואו נדבר על זה בחופשיות.

"לנשים ולמצפון קשר בלי יינתק", **אומרת חנה שטמר, יועצת תעסוקתית.** "הן תמיד בטוחות שאם יעלמו ליומיים מי יודע מה יהיו הנזקים של הנוגעים בדבר ואלו חסכים הן יפתחו בעקבות הנטישה בעוד עשרים שנה ויותר.

בשלב הבא עולה החרדה מ- 'איך יסתדרו בלעדי?' או, ליתר דיוק 'אוי ואבוי אם יסתדרו בלעדי' שכן אז- מה אני שווה?

קשת רחבה מאד של רגשות מונעת מאיתנו לקחת את פסק הזמן שכה נחוץ לנו. הגומי שלנו נמתח ונמתח, וכדי שלא ימתח יותר מכפי יכולתו, וייקרע או יתפורר חלילה, אנחנו מוכרחות לשחרר אותו מידי פעם ולמלא מאגרים בטרם יתרוקנו. אמהות הוא התפקיד הממלא ביותר, והמרוקן ביותר.

מחד, הוא ממלא בעשייה, בסיפוק, באהבה ענקית, בחוויה, בערגה, וברגשות הטובים ביותר. מאידך, הוא גם מדלדל את הכוחות הפיזיים והנפשיים. פסק זמן להטענות הוא הכרחי.

כמה? מידי כמה זמן? לכמה זמן? התשובה אישית ופרטית מאד. יש מי שיספיקו לה כמה שעות של חוויה ושחרור וחזרה לשגרה, יש מי שזקוקה למספר ימים של התנתקות. אנשי המקצוע ממליצים יותר על לקיחת פסקי זמן קצרים מידי פעם, מאשר הפסקה גדולה ומאורגנת אחת לתקופה ארוכה מדי.

אולי כדאי שנכיר את החסמים הפופלריים שעומדים בדרכנו על החופש ונפרק אותם אחד לאחד.

את המחיר לפרוטות הקטנות ביותר, ולהיות נכונה לשלם כל פרוטה כזאת, כדי לא להיות מופתעת; לדמיין את הבית שאליו שאליו אחזור אחרי כמה ימים של היעדרות, את המיילים שימתינו לי כשאשוב

למשרד... בהשלמה עם ההפסדים יש גם מימד של אמונה. יכול להיות שאפסיד איזו פניה שלא אוכל להתייחס אליו כי אני חופשת, יתכן שאחמיץ קורס או ראיון, ואחרי הכל- אני בוחרת להמר ולשלם. מה שמוקצב לי מראש משמים- אקבל"

'אין כמוך', אומרים לי פעם בשבוע לפחות בישיבת צוות.
אין כמוני, אני יודעת.

אין כמוני בעולם כולו, ברור, ואין כמוני במשרד הזה.

אם אני אצא לחופש, כולם יודעים את זה בלי לדבר, התקרה תדבק לרצפה במשרד וזאת תנוע במעגלים או תפער את פיה. אין מישהי בסביבה שיכולה לבצע את העבודה שאני מבצעת, יש רק כאלו שיכולות להרוס דברים שעמלתי עליהם חודשים לפני כן. תיבת המייל שלי תקרוס מהודעות, התא הקולי יתפוצץ, ומי יודע איך ההעדרות שלי תשפיע על המערכת, על המצב הבטחוני בארץ, על היקום כולו ועל מסלול כוכבי הלכת. זהו. במשרה כמו שלי אין חופשות ואין הפוגות. אל תגידו לידי את המילה הזאת: חופש.

הכבלים שלי: אם אקח חופש שום דבר בעבודה לא יסתדר בלעדי.

גב' רחל כץ משחררת: במענה אולי כדאי להפריד בין עצמאיות לשכירות.

מבינות שאנחנו מוכרחות את החופש כדי לעצור את המרוץ המטורף של החיים ולאסוף נשימות עמוקות.

אם אנחנו יודעות שלחופש יש משמעות ויש לו ערך, התשלום הכספי לא אמור להבהיל אותנו. כי בכל שטחי החיים אנחנו משלמות כסף על ערכים רבים.

גם הלחם במכולת עולה כסף, ואם היינו משאירות אותו על המדף, היה לנו כסף רב יותר בארנק, אך ברור לנו שאנחנו זקוקות ללחם כדי להתקיים. גם תרופות הן מצרכים יקרים, ובכל זאת אנחנו רוכשות אותן כדי לזכות בבריאות. ברור לנו שנשלם על ריפוי בעיסוק לילד, על משחק שישמח ויעסיק בשעות אחר הצהריים או על ספרי לימוד.

חופש אינו שווה פחות, ואם נדע להעריך את שוויו ונהיה משוכנעות במה שהוא תורם לנו לא נמצא את עצמנו מופתעות שעה שנשלם את מחירו הכספי.

פעמים רבות בחיים אנחנו נתקלות ב**צורך לבחור**. הנתונים שלנו כבני אדם מוגבלים וכשאנחנו בוחרות בדבר אחד- אנחנו מוותרות על משהו אחר **זהו חוק מחוקי הבחירה**. כיצורים בוחרים נשקלל מול עינינו את הנתונים. נכון, נפסיד נתח משכורת כאשר נצא לחופש בן שבוע או שבועיים אבל מה עומד על כף המאזניים השניה? עומדים שם דברים חשובים יותר, שהם ליבת חיינו. שווה לשלם עליהם.

בדומה לכך נתייחס לכל הצעה של תוספת שעות עבודה או תוספת משרה. יתכן בהחלט שביותר עליהם נפסיד כלכלית, אך נקבל תמורה אחרת השווה לנו יותר. **תמורה של חיים רגועים יותר, של פניות רגשית לילדים של בחירה בעיקר.**

נעה שרון, יועצת ארגונית מתירה מצידה: "חשוב להיות מודעות לכך שלחופש יש מחיר. אין חופש חינמי, ואני לא מתכוונת רק לצד הכלכלי. לחופש יש מחיר, ואני בוחרת לשלם את המחיר הזה.

החופש שאקח במשרד יבוא על חשבון ימי עבודה, החופשה שאצא אליה אולי תעלה במחיר הסדר והניקיון בבית. החופשה תדרוש ממני לבקש עזרה מאחרים, גם אם אני פחות אוהבת זאת (אולי אצטרך להשיב להם בשמחות...). כן, אני מגדירה לעצמי שזה המחיר ומחליטה שלמרות הכל שווה לי לשלם. ברגע שיודעים מראש מה יבוא תמורת מה- הכל מתקבל בקלות יתירה. הייתי ממליצה לפרוט

לכוחות שלי כדי למצוא לעצמי משמעות? האם אני חיבת לרצות ולקבל אישורים מהסביבה? האם אני חייבת להוכיח את עצמי בשטח העבודה כדי להיות שווה וקיימת?

ככל שהדימוי העצמי שלנו יציב יותר **ברור לנו בצורה חד משמעית**, קל לנו יותר להתמודד עם דרישות קיומיות עבורנו ועבור משפחתנו, ואנחנו מסוגלות לנהוג על פי בחירות מושכלות בלי לחשוש שמא ואולי מקומנו ייתפס”.

לו הייתי עצמאית, הייתי לוקחת חופש.

מה לעשות שאני לא.

בדרך אל החופש שלי עומדת הבוסית, שולחת ידיים פשוטות לצדדים, פותחת רגליים וחוסמת את הדרך.

בדרך אל החופש עומדת הבוסית, מאדימה פנים, מזעיפה גבות, מקמטת מצח, אז תגידו איך אני יכולה לעבור שם בכלל?

הבוסית שלי אוהבת עובדות מתקתקות, יעילות, מנצלות, חרוצות. פעמיים בשבוע היא מוסרת לנו שיחת חיזוק בנוגע למוסר עבודה גבוה. הבוסית שלי לא יודעת מהו חופש, היא עובדת כל ימיה, ומעבידה עוסקת ומעסיקה, איך אפשר להתכין כך לידה כמו תינוקת קטנה, איך אפשר להסתכן להיות סתם מן ילדה קטנה כזאת בורחת מבית הספר, מריחה ריח אסור של ים מלוח ומשחת שיזוף ומדברת בפשטות על ערך נמוך כזה כמו חופש?

הכבלים שלי: הבוסית שלי מאד לא תאהב את העובדה שאני לוקחת חופש.

עצמאיות יקרות, אתן צריכות לדעת לקחת לעצמכן פסקי זמן אפילו שאתן יודעות שבזמן ההפוגה העסק שלכן לא יתנהל **כרגיל**. כן, את תצאי לחופש, מענה קולי יגיב ללקוחות, הם ישאירו הודעות שיחכו לך שם עד לאחר החופשה, או יתייאשו ולא ישאירו הודעות. אבל את, כפי שכבר אמרנו, יודעת שיש לך ערך בחופש ואת **מוכנה לשלם** עליו.

שכירות נפלאות, צר לנו לומר לכן, ואולי צר יהיה לכן לשמוע, אבל המערכת כן תסתדר בלעדיכן. בכל מערכת שהיא, אחד משלים את השני וכל חסר ניתן להשלים. נכון, איש לא יבצע את העבודה שלך בדיוק מקסימלי ובטאצ' המושלם שלך, ומן הסתם יצפו לשובך, אבל במשך זמן החופשה ניתן יהיה עוד לשרוד בלעדיך... בתי הקברות הרי מלאים באנשים שחשבו שאין להם תחליף”...

אסור לי לחשוב על חופש.

אסור לי להעלם מזירת העבודה. חלילה. אני מרגישה כאילו כורתים לי ענף שאני יושבת עליו כשרק ממליצים לי להתנתק ולהרפות לשבוע-שבועיים.

אני רועדת לנפשי, אני חוששת לחיי. ואני לא מדברת על זה בקול. אף פעם.

אם אעזוב את העבודה, אם לא אגיב למה שקורה שם כבר מבית ההחלמה, עלול לקרות דבר נורא ואיום. הם עלולים, חלילה, להסתדר שם בלעדי.

זהו. אמרתי את זה.

אמרתי 'שמע ישראל' גם. ועצמתי עיניים.

הכבלים שלי: אם אקח חופש כולם שם בעבודה יסתדרו היטב בלעדי.

הגב' רחל כץ משחררת: "יתכן בהחלט שזה מה שיקרה, כבר אמרנו. אבל עדיין מותר לנו לשנן 'אפשר להסתדר בלעדנו', מבלי שתהיה בכך הפחתה במשמעות. אם אנחנו מרגישות שוות ובעלות ערך בלתי תלוי בכל מקרה-זה בסדר לנו, אם השווי שלנו תלוי בהצלחה בעבודה או בהערכה בשטח העבודה- אנחנו בהחלט צריכות לעשות חשיבה מחדשת.

אישה שיודעת לקחת חופש היא אישה שיודעת לתת מקום לצרכים שלה, המקום שלה בטוח והיא משדרת זאת גם לאחרים. אישה שמתקשה מאד לקחת חופש, צריכה לעשות סדר בתוך תוכה. הטענה הזאת היא אחת הטענות שמהבהבות כמו נורה אדומה. האם אני מוכרחה לעשות מעל

גב' רחל כץ משחררת: "את הבקשה לקחת חופש אכן צריך להפנות לבוסית באופן מתאים.

ניגש אליה באופן מתאים ונשוחח בגובה העיניים. נספר על הצורך שלנו לקחת חופש, נבין את הקושי הזמני **שעלול או עשוי** להיווצר במקום העבודה בגלל החופשה שלנו, ולציין שטרם החופשה ואחריה נתאמץ יותר.

הגישה הבסיסית היא לבוא בשם הצורך שלנו ובאופן ברור ובטוח מאד. לא נתנצל, לא נספק הסברים ארוכים ומפותלים, לא נתחנן. לא. רק נציג את ההחלטה - **בקשה** הברורה שלנו בצורה יפה. ולצורך כך אנחנו אכן צריכות להיות שלמות ובטוחות בעצמנו ובהחלטתנו...

אפשר גם לשוחח בשפה מקרבת. שפה כזאת מתייחסת גם לקשיים ולצרכים של העומד מולנו **להבנה של הקושי ואי הנעימות** ועם זאת נותנת מקום לצרכים שלנו עצמנו.

חשוב להשאיר את הבוסית בעמדת בוסית, ולברר אצלה: 'מתי נח לך שאקח חופש? בשבוע הראשון, השני או השלישי של בין הזמנים?' כך, גם אנחנו יצאנו לחופש כבנות חורין, גם המעסיקה נותרה מעסיקה, וכל המוקשים נוטרלו.

יש מודעות כאלו בעיתון שמדברות על חופש בערגה, בכיסופין אפילו, מציירות אותו בינות להרי אלפים משמימים, לבנים וישנים שנת נצח.

אני, מה תעשו, קורצתי מחומר אחר.

כמה שעות אחרי לידה אני כבר מרגישה מרוקנת, משועממת, מתקשרת לשמוע מה קורה בעבודה, אומרת שאפשר לשלוח לי משימות קטנות וזה בסדר. כשחמותי כפתה עלי להצטרף לחופשה במלון בהיתי בחוסר אמון באותן נשים קלות דעת שבילו את זמנן בתוהו ובבטלה, אכלו, ודברו, שחו בבריכה וצפו בסרט, והעבירו כך יום שלם על שום דבר. מצידי התגנבתי אל החדר, פתחתי את המחשב הנייד, וסגרתי כמה פרויקטים. ככה זה, חופש הוא בשבילי עונש, והעונש הזה לא מגיע לי.

משמעם לי בחופש. ריק לי בחופש, הוא רע איתי ואני רעה איתו. אז מה, לא תתנו לי להיות חופשייה לנפשי וזהו?

הכבלים שלי: משעמם לי בחופש

גב' רחל כץ משחררת: אם כך, באמת אל תיקחי חופש! אבל למה, מעניין לדעת, למה את מדברת עליו כל כך הרבה?

בכל זאת, אפשר לשמוע איזו כמיהה או געגוע בדיבור שלך...

אז כן, אולי את צריכה חופש, הצורך עמוק מאד בתוכך ואת רק לא מרשה לעצמך לחשוב עליו ולהכיר בו?

לרוב, **הדחקת הצורך** יושב על תפיסה בסיסית שגויה, שיש להפוך בה ולבדוק אותה. חופש מדליק אצל רובנו ברק בעיניים, רק חושבים עליו וכבר מרגישים שחרור, כי אדם בטבעו אוהב חרות. מדוע את סבורה שלא מגיע לך חופש?

משהו בתפיסה שלך הבנויה על חוויות ראשוניות **על אמונות שגויות** בהחלט זקוק לעבודה ולעיבוד.

ברור שעליך לבדוק באיזה תוכן נכון לך למלא את התוכן, איזו צורה שלו תספק אותך כדי להתאים את החופש שלך לאופי האישי שלך".

נעה שרון מוסיפה: "השאלה הראשונה שהייתי ממליצה לכל אישה לשאול את עצמה: למה את מתכוונת כשאת אומרת לעצמך 'חופש'?

הסיבה: את צריכה אותו. כך או אחרת.

יש נשים שאוהבות לצאת לחופש. אני יודעת.

יש נשים שאוהבות להיות בחופש. יש נשים שנהנות מלא לעשות כלום. שמעתי עליהן.

התנוצאה: השועל שבע בינתיים.

אני יודעת שאני צריכה חופש.

כל האיברים שלי, אחד לאחד, רמ"ח במספר, יודעים שאני צריכה חופש. הנשימה הקצרה שלי מבקשת חופש, הרגליים הכבדות, שעות השינה האבודות. חופש. נו, ברור.

רק מה, אני עייפה מדי בשביל לצאת לחופש, מרוטה מדי בשביל פרויקט כזה. לעבוד שבועיים קודם בטירוף אמתי, לרצות את הבוסית, לנקות שולחן, להשאיר הוראות לקולגות, לוודא ששום דבר לא ייהרס בינתיים, לשתוק כשמבקשים מני קצת שעות נוספות, כי הנה- אני יוצאת לחופש. ואחר כך? לשוב אל שולחן עבודה מבולגן, עמוס ומלוכלך במטפורה ובמציאות, לטפל בשיחות של נענו, הודעות שלא נקראו, לתקן נזקים, להשלים פערים, לתקן יחסים, ו-

נו. אמרתי לכן. אין לי כוח לצאת לחופש כזה כמו השועל הרעב והכרם.

הכבלים שלי: השועל והכרם.

גב' רחל כץ משחררת: "אכן, חופש לא מתוכנן ולא מנוצל הוא חופש שעלול לתסכל ולהרגיז עד מאד. בחופש כזה אישה תועלתית מרגישה רק בזבז זמן, בזבז כסף ובזבז שלה עצמה.

אבל, אפשר בהחלט לדאוג שהחופש שלנו לא יהיה כזה. חופש יעיל שווה תכנון מראש.

באיזה שבוע נכון לנו לחפוש? באיזו שעה נקום בבקר בימי החופשה? מתי נלך לישון? מה אנחנו רוצות להספיק?

בניגוד למה שנדמה במושכל ראשון, חופש עם גבולות מאפשר לנו באמת ליהנות.

אחת שומעת רחש של גלי ים, השנייה את השקט מהילדים. יש מי שחופש אצלה אלו הרי האלפים ואחרת שמספיקים לה כמה ימים של 'בלי מחשב'.

אז למה את מתכוונת כשאת אומרת 'חופש', והאם מעשי עבורך לממש את החופש הזה ולהגיע אליו?

אל תתפתי להצעות חופש שמתאימות לאנשים אחרים. אולי את צריכה רק לכבות טלפון והיה לך חופש בלב?

סגנון החופש לא יכול להיות מותאם למה שאמרו לי ולא למה שכתוב בכל העיתונים, סגנון החופש שלך צריך להיות מתאים בדיוק לך.

לפני שאנחנו יוצאות לחופש, ואולי אפילו לפני שאנחנו מתכננות אותו, אנחנו צריכות להפנים שהחופש לא הולך לפתור את כל הבעיות שלנו. נכון, החופש יעשה לנו טוב, הוא ייתן לנו כוח, ירענן אותנו, יהווה רווח נחוץ ומפריה בין פרשה לפרשה, אבל הוא לא הולך לפתור בעיות, וחבל לטפח אשליה כזאת. הבעיות שליוו אותנו בבית או בעבודה לא עומדות להתאדות. יתכן בהחלט שנרגיש בעוד תקופה לא ארוכה שאנחנו זקוקות שוב לחופש, וההרגשה הזאת לא אמורה לתסכל אותנו. היא בסדר.

כדאי להיות מודעות לזה מראש ולא לצפות שהחופש יסדר לנו את כל החיים. נהנה, נחפוש, נאסוף כוח, נמשיך להתמודד ונרצה 'שוב'.

לצאת לחופש עם טלפון עם בלעדיו, להצטייד במחשב או לא- זה עניין של בחירה, רק חשוב שתהיה זאת בחירה אישית. להיות מודעת לצרכים שלי ולעשות מה שנכון לי.

כשיצאתי לנופש נשים לפני שנתיים, לפני שעבדתי כעצמאית, הבטתי בעין עקומה מאד על אותן אלו שהצטיידו במחשב נייד. היום אני עדיין מקווה שאוכל לצאת לנופש בלי הגולם הזה, אבל כבר יכולה להבין ולכבד יותר. ואם מישהי מרגישה שאם המחשב יישאר בבית היא לא תוכל לשבת רגוע- עדיף שתיקח אותו, תציץ פעם ביום במה שקורה במשרד ובמה שמתקדם בלעדיה ותצליח להתרגע.

סגנון החופש לא יכול להיות מותאם למה שאמרו לי ולא למה שכתוב בכל העיתונים, סגנון החופש שלך צריך להיות מתאים בדיוק לך."

ביחס לחפשה הגדולה של הילדים אני תמיד נוהגת להמליץ על תיאום ציפיות. כשאמא וילדים יודעים למה הם מצפים מימי החופש יש הרבה יותר סיכוי ליהנות, וככל שישנה ציפיה מוגזמת, לא מתואמת או לא ריאלית- כך תגדל האכזבה.

הוא הדבר גם ביחס לחופש של עובדות ואמהות. נערוך תיאום ציפיות עם עצמנו, אולי גם עם הבעל: למה אני מצפה מהחופשה שלי? מה היא תתן לי? מה אני רוצה להספיק בה ואלו משאלות היא תגשים לי? **מהי המטרה העליונה בכלל בחופשה וכיצד אגיע אליה...** לו נוכל לסמן 'זו' על אותה ציפיה בסיומם של ימי החופשה- החופשה שלנו תהיה מושלמת".

נעה שרון מדריכה עוד: "כדי לא להגיע למצב של 'השועל והכרם' כאשר עוזבים את הבית ויוצאים לחופשה קצרה, חשוב לעזוב 'שולחן נקי'. אי אפשר להשאיר בית עם הררי כביסות ומקפיא ריק ולהעלם, אי אפשר גם לעזוב תיבה ובה עשרות מיילים חשובים שטרם נקראו.

בנוסף, אחת המיומנויות הבסיסיות שצריך לרכוש היא 'האצלת סמכויות'.

אם את לא נותנת אמון בעובדות שתחתיך/ בילדים/ בבעלך/ בחברות הצוות שישתדרו בלעדך- הם אכן לא יסתדרו. כדי להאציל סמכויות בצורה מוצלחת חשוב לשדר אוטונומיה, לאפשר למי שממלא את מקומך לבצע את הדברים באופן קצת אחר מזה שאת היית מבצעת.

מחד- לתת אמון ומאידך- לאפשר.

הילדים הבוגרים בבית יכולים הרבה יותר ממה שנראה לנו. נכון לראות אותם גבוהים בקומה אחת מעל זאת שהם מראים לנו. ואם ניתן שרביט הנהגה מתוך אמון מלא, אמנם נצא לחופש כמו אותו שועל אבל נחזור למצב סביר, שלא ימוטט אותנו מיד ברגע שנשוב".

ולסיום, עוד הדרכה מעשית לאם העובדת החופשייה:

אני רוצה לקחת חופש, בטח שאני רוצה, אבל אני לא יודעת איך עושים את זה.

נראה לי שלחפוש זה משהו מורכב, לא פחות מלעבוד, שלנהל חופש נכון זה משהו שצריך ללמוד באיזו אוניברסיטה.

חופש יעלה לי הרבה כסף, חופשה תעלה לי עוד יותר, ואני חוששת, כמעט בטוחה, שלא אדע לנהל אותם כמו שצריך ושוב אחזור עייפה, עצבנית ומתוסכלת. יש איזה מדריך לניהול חופשה מוצלח או משהו?

נעה שרון מתייחסת לניצול חופשה, ובייחוד לניצול נכון של חופשת לידה ארוכה-

"הניצול הטוב ביותר לתקופת חופש מהעבודה הוא עשייה, ושוב עשייה אלף פעמים. כדי להרגיש ניצול ומיצוי מוכרחים לפעול. אין גבר שממלא אותנו באנרגיות כמו פעולה אקטיבית, שכן עשייה גוררת עשייה.

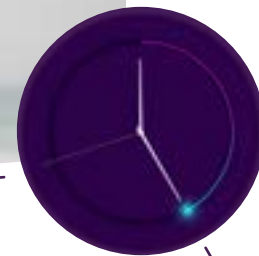
אחד מהרעיונות שיכול להתאים כמעט לכולנו וממולץ ביותר לחופשת לידה הוא פעילות גופנית. יש לה את כל היתרונות:

אחרי הלידה, כדי לחזור לעצמנו, להתמלא באנרגיות ולהזרים את הדם. זו רק דגמה, כל אחת שתראה מה הכי יעשה לה טוב וכיף, אבל חשוב לעשות משהו, ליזום.

אין תחליף לסיפוק שמאפשרת לנו העשייה הפיזית ולכן אני ממליצה בתקופת הארכת החופשה גם לבשל ולהקפיא, לצאת לקניות ולסידורים ואפילו להתנדב.

יהיו נשים שיספרו שהן קמות מדי יום בחופשה באחת עשרה וגם יטענו שזה מה שמספק אותן. אני סקפטית מאד לגבי האמירה הזאת, וסבורה שאם אישה לא יודעת מה היא בדיוק רוצה להספיק בחופשת הלידה הנוספת- מוטב שתחזור לעבודה".

עכשיו אפשר כבר לאחל לכולן בלי להתבייש: חופשה נעימה!

13:59: עוד רגע אני יוצאת לחופש.

חוליוני

אורי, וכשעומדים מטר לימינו מרגישם בריזה קרירה ואוורירית שהיא רק הוכחה לכיווני אויר יחודיים ולמרפסת הפנורמית שמצד שמאלה ניצב הפח השכונתי ובזמן חרום וראות מצוינת אפשר לקלוע את האשפתונים ישירות אליו. זה עושה רעש נעים.

אנחנו הכי אוהבים את הבית שלנו. את המזרונים החורקים לפחות כמו מתנפחים, את הבוידם שהוא מיני מוזיאון לאומי, את החצר שהיא אקסטרה פינת חי לפרוקי-רגלים.

אתם חייבים להאמין, אנשים טובים, שהכי טוב אצלנו בבית. שהוא נעים ונוח ונפלא. שהוא חמדת הארץ, פנינת המדינה, פסגת היקום.

אין כמו הבית שלנו, אנשים טובים. אז אולי, אולי בכל אופן תחליפו אתנו דירה לשבוע?

אנשים טובים, שתדעו: אין כמו בבית שלנו. הוא גדול יותר מהאי-לונדון, הוא מרשים יותר מהאלפים, הוא מסתורי יותר מהקטקומבות, והוא מלא חיים יותר מכל הגלקסיות ביחד. הוא הכי בעולם, הבית שלנו.

הוא ענק מספיק כדי להכיל את כל השמונצע'ס החיוניים שאגרנו לתוכו, כדי לשאת כל כך הרבה טביעות אצבעות שהאקונומיקה לא תוכל להן. הוא יפה כל כך.

קירות חלקים, בהירים, מאַפְּרִים פה ושם ביצירות אבסטרקטיות אופנתיות, פרי השראתו של אמן בן שנתיים. הוא מעוצב בתחכום טבעי של נסיבות חיים דינמיות. הוא יפהפה, הבית שלנו, באמת, ובמסדרון יש לנו סְפּוֹטִים שמדליקים אותם בעיקר בשבת ואז הם זורקים משחקי צלליות על המקרר הכמעט חדש שגם הוא סיפור של אמנות בזכות המגנטים של פיצה-

13. חוליוני

הוא: משיח משיח משיח.
אני: (לוחשת): הלו.
הם: (ענייניים): גולד נסעו היום לים.
אני: (לוחשת): אני בעבודה צדיקים. לכו לויצמן בינתיים. שלום.
הוא: משיח משיח משיח.
אני: (לוחשת): הלו.
הם: (עצובים): ויצמן נסעו היום לתנ"כי.
אני: (לוחשת): אני בעבודה נשמות. לכו בינתיים לשטוטגרוף. שלום.
הוא: משיח משיח משיח.
הבוסית: (מסתכלת עלי בעיניים האלה).
אני: (מחייכת חיוך אווילי).

הוא: משיח משיח משיח!
הבוסית: (אוכלת אותי בעיניים האלה).
אני: (רועדת): הלו.
הם: (יבשים): שטוטגורף נסעו לגאולה.
אני: (כועסת): אני בעבודה! תתקשרו לאבא. שלום.
הבוסית: (חוככת כפיים): חכח כחחחח.
הוא: משיח משיח משיח.
אני: (נובחת): מה? אמרתי להתקשר לאבא!
הם: (אומללים): התקשרנו.
אני: (נושמת עמוק): ו?
הם: (אומללים): נגמרו האיגלואים.

מחליפה בכח

בשבועות אלו אני על הכביש. הרצאות בוקר צהריים, ערב. ו.. לילה. הנה הלו"ז ליומיים הבאים:

יום חמישי-שתיים עשרה בצהריים- מלון כינורות טבריה, שש בערב- נתניה-מסיבת גיבוש לצוות, שלוש לפנות בוקר- מחנה קיץ בחדרה.

איך שאני לא מסתכלת על זה, אני לא פוגשת מיטה ליותר משעתיים ברצף וזה יום חמישי- כן? וצמד המתבגרות שלי-גם הן במחנה. מי יכין שבת??

מתכווצת מרב לחץ.

אתן שואלות- למה לקחתי את כל ההרצאות האלו? שאלה טובה. אולי חשבון מוטעה של שנת קורונה שצריך להשלים בתקציב המשפחתי.. אולי ידידות עמוקה עם סמינרים וארגונים שפשוט אי אפשר להגיד להם לא. אבל יותר הגיוני שלקחתי את כל אלו פשוט כי ..אני אישה ואני סוחבת איתי משוואה עתיקת יומין- שטוב לעבוד בפרך מלחפש איזון בחיים.

אל תטיפו לי עכשיו, אפילו שאתן צודקות. פשוט- את הנעשה אין להשיב. תתפללו עלי וזהו.

בעלי מסתכל אחרת על המפה. רוצה לדעת מה לו"ז ההרצאות המדויק שלי, אחר כך מרים כמה טלפונים, מברר את בירוריו ו.. יש לי מקום נח לישון אצל דודה חביבה בין נתניה לחדרה, ארוחת ערב כשרה למהדרין שאפשר לרכוש בקרבה לדירה ובנוסף- הוא יקנה השבוע אוכל לשבת וגם יזמין מנקה שישתלט על הספונזיה במקום שנערותי חסרות.

"בקיצור, אל תילחצי לחזור. קחי את הזמן שלך, תסתובבי, תתרענני קצת.."

לא נעים לספר, אבל ישר הורדתי את הטקסטים הטובים והישנים שלנו, הנשים. אמרתי- למה ובשביל מה? ולא צריך! וחבל על הזמן

פרוץ

המומלצים שלנו - שלושת המסלולים המנצחים לאשה העובדת בע"מ:

חופשת מחלה:

קהל יעד: לגברים בלבד. שעות נפרדות לנשים בתיאום מראש. בתכנית: כינוי המיטה מערימות גרביים ושות', כמה טלפונים קריטיים, כמה כביסות קריטיות, כמה קניות קריטיות. בונוס: רבע שעה במיטה.

מרצה אורח: יתוש בראש.

תפריט: אופטלגין.

תפריט גורמה: אקמולי תות פורטה.

חזרה משוערת: 1:15 בצהריים.

חופשת לידה:

קהל יעד: לנשים בלבד.

בתכנית: לילות לבנים, ימים שחורים, נסיך של אמא. דכאון מזויף, דכאון כמעט אמתי, אוף איך השמנתי.

מרצה אורח: המסביר לצרחן.

תפריט: שוקולד.

תפריט גורמה: המון המון שוקולד.

חזרה משוערת: 3 חדשים.

חל"ת:

קהל יעד: משפחה גרעינית.

בתכנית: קטסטרופה.

מרצה אורח: קו הקורונה, קו הנשים, קו הגברים, קו החיזוק היומי, קו החיזוק השבועי, קו החיזוק השנתי.

תפריט: ציפורניים כסוסות.

תפריט גורמה: שום, לבונה,

חומץ תפוחים, המשקה הסודי למניעת קורונה ב200 ש בלבד.

חזרה משוערת: בהתאם

להנחיות משרד הבריאות.

.. אני אסתדר. ברור שאני אסתדר, כי אני-הלוא- סופר-ו'ומן, אני יכולה לעבוד ולעבוד ולעבוד, בלי לישון ובלי לאכול ובלי לנשום! אני.. ובעלי שתק והמתין.

ואחרי שסיימתי את הדקלום, אז עשיתי את התנועה הזאת ש-עדיין- למרות עשרים ושלוש שנות נישואי, קשה כל כך לעשות- את הסיבוב של הציר, את ההחלטה להסתכל על הדברים מנקודת המבט שלו.

מה שרואים מכאן, לא רואים משם. עולם אחר. באמת עולם אחר. מתחיל להסתמן אור בתוך הערפל הצפוף. ולא שקל להשאיר את האומללות והסגפנות על אם הדרך, להפוך לבן אדם שצריך להתחשב בו, שצריך להקל עליו ולשמור על כוחותיו. אבל אחרי שאני מנקה את האשמה הצידיה, ואת כל שאר הבלגן, ציפור קטנה בלב מתחילה להתרגש לקראת היומיים האלו. יהיה נחמד, אחליף אווירה, וכח. איך לא חשבתי על זה בעצמי, בעצם?

הבוקר זורח, חם ובהיר ואני יוצאת לדרך. הסעה נוחה, תא מטען שמכיל את מה שאזדקק לו, (כולל הציפית שלי ושקית זיפ-לוק עם קפה פלטינום) וכשהרי הגולן נישאים באופק, אז מימין, מידפקת הכינרת על שמשת החלון, ואני נענית, מכניסה אותה פנימה, מתמזגת בכחול האינסופי ומשהו נינוח וחם פושט בתוך הדחיסות, הודף את הדאגות ואת אינספור הפרטים ואת ה"צריך" האלמותי, ואני שומעת אישה שרה לעצמה וזאת- מן הסתם- אני.

ההרצאה לא קלה בכלל. מאתיים חמישים פרצופים מטי' עד יב' שלא ישנו כל הלילה, ועכשיו הן צריכות להקשיב. המיקרופון לא עובד, כמו תמיד, וכשהוא עובד אז "לא שומעייי!!!" ואני מתעודדת קצת כי כנראה שבכל זאת יש כמה סנוניות בודדות שרוצות לשמוע.

אחרי שאספתי והחזקתי בכח איתנים את הריכוז השברירי שלהן במשך שעה ארוכה, אז, יש כרגיל כמה מתוקות שרוצות לפטפט איתי ואיך אפשר להסתכל בעיניים הזכות שלהן ולא להישאר איתן עוד קצת ולהקשיב. חוץ מזה, שאני יכולה להרשות לעצמי נדיבות כשבאופק מחכה לי דירה מאווררת עם ניחוח של נופש וגינה מלאה בפרפרים.

ההרצאה הבאה עוברת עלי בקלות ואז ארוחת ערב ושינה מוקדמת לקראת לילה לבן שכבר לא לגמרי לבן, אלה רק קצת, ככה, בקצוות.

מתעוררת בשתיים בלילה, מתארגנת. יש משהו סוריאליסטי באישון ליל הזה, אני כמעט אוהבת אותו.

ואז, איך לא? קוריוז קטן.

השער סביב לבניין ננעל בשעה מוקדמת.. בחוץ מחכה לי בשקט ההסעה, ואני.. לא יכולה להעיר את בעלת הבית בשעה כזו.. מה עושים?

עברתי את הגדר.. בדרך לא דרך.. אם אני במסע הרפתקני, אז עד הסוף, לא?

צוחקת כל הדרך להרצאה, מדמיינת את הספר שיכתבו על פורצת אלמונית בפאה ונעלי שבת...מה שמכין אותי לפרצי הצחוק ההיסטריים של המאזינות הצעירות שישנו הרבה פחות ממני והן- כמו שאמרות המתבגרות שלי- ב"מצב כפית".. ואני מצליחה ממש לאהוב אותן למרות שהן כל כך מפריעות לי.. וזה אולי- מפני שאני יודעת שאין לי נסיעה בת שעתיים הביתה, פגישה עם הילדים עם אור יום והכנת הסנדוויצ'ים והפתקים, הגרביונים החסרים, מצבי הרוח ושאר עניינים של בוקר.

עוברת שוב את החומה, וחוזרת לישון בדירה, עד שהשמש תאיר אותי. הרי יש אוכל קנוי לשבת ונשאר לי רק לקנות מתנות מחו"ל.

הבנתן כנראה את הפרנציפ מזמן. סליחה שהארכתי. פשוט, באמת היה כיף. התרעננתי, שטפתי את את עיני בנופים מתחלפים, סעדתי את ליבי ונפשי בציוץ הציפורים ובקפה ארומתי, ועוד חזרתי הביתה עם משכורת. אני יודעת, אני יודעת, לא בכל עבודה אפשר להכניס את הצפרים. לא לתוך כל משימה אפשר לטפטף כינרת, ובכל זאת, לפעמים-הדחיסות היא בתוכנו. לא עולה על דעתנו לחשב מסלול מחדש, אנחנו מחליטות שהכל קשה וזהו זה. נעבור את זה, כמו שעברנו את פרעה. ואולי לא חייבים, ואולי יש שביל שאפשר לסלול בתוך הדרך, למשוך קצת לצדדים, יותר לכיוון הלב, פחות לכיוון החובה.

כשהנערות שלי חזרו מהמחנה ושאלו איך עברו עלי היומיים ההזויים שהתרעתי בפניהן כל השבוע, שלפתי מתנות קטנות מהתיק, הגשתי בחיוך ואמרתי להן-

"זה היה כיף, סוג של נופש. יש לי עבודה נהדרת, אתן יודעות, עם המון אויר והתחדשות, גם אמא נסעה למחנה.."

ובעיניהן התהפכו האישונים לקראת מחשבה חדשה, מרעננת, על העתיד הצפוי גם להן.

האוטובוס עוצר ליד הגדר הירוקה המוכרת, ואבא של אלישע מכריז בחגיגות: "ברוכים הבאים", ומדמים את המנוע.

הילדים של כולנו, שכבר מתגודדים על יד הדלתות מאז שעברנו בשער החשמלי בכניסה ליישוב, יורדים בצווחות גיל אל החום שבחוץ, עוברים אצל סבתא לחיבוק ונשיקה, ודוהרים אל רחבת הדשא הענקית.

אלישע ואחיו קוראים אחריהם שיחזרו כדי לעזור לקחת את המזוודות, ובינתיים מוציאים מתא המטען מכל הבא ליד. מזוודות, תיקים, שקיות ועגלות מפונים אל האדמה החולית שמחוץ לגדר. אני פותחת את העגלה של נתי ומחליקה אל הסל שלה את התיק של המחשב, שהיה לצדי במשך כל הנסיעה. מעליו, כאילו הייתי גנבת, אני פורשת את השמיכה של נתי, ורק אז מצטרפת לאלישע ולדיתי, שמנסים לקבץ את הצרורות שלנו לפינה אחת.

"כבר כמעט אחת", אומר לי אלישע בשקט, "רוצה להיכנס מהר, ואחר כך כבר נסדר הכול?"

מיותר להגיד לו שאני לא רוצה בכלל. "אין לי הרבה ברירות", אני עונה בעודי סופרת את התיקים. שניים, ארבעה חמישה. שלוש מזוודות. הכול ירד. "באחת ורבע אני חייבת לעלות לפגישה, ובדרך אפילו לא הספקתי לעבור על כל החומר".

אני מפקידה את נתי בידיה של דיתי, מעמיסה על העגלה שני תיקים בינוניים, ומתקדמת לאמא של אלישע, שנראית כמו דמות מאגדה מצוירת: עומדת בשערי בית כפרי גדול, לבושה בשמלת בית ורודה, מעוטרת בפרחים קטנטנים, וחובשת מטפחת ארוכה מבד זהה. חיוך מלא נחת מאיר את פניה הטובות, והיא מושיטה כוסות של מיץ תפוזים טבעי בזו אחר זו.

"רבקי, יקרה שלי", היא מחבקת אותי ביד אחת, ואז מגישה לי את הכוס שאחזה בידי השנייה. "איך עברה הדרך? הספקת משהו?"

היא מעיפה מבט אל פרק ידה השמאלית, ונבהלת: "כבר מאוחר לך, לא? בואי, בואי, תיכנסי. הכנו לך חדר עבודה כזה, שלא תרצי בכלל ללכת לצימר".

דמעה קטנטנה נספגת בחיוך שעולה על שפתיי למרות הכול. אמא של

אלישע היא אחת המתנות הגדולות של חיי.

אני מחלצת את המחשב מהעגלה, ונכנסת נבוכה אל הבית, מקווה שאף אחד לא יחפש את חמותי בדיוק עכשיו. חולפת על פני דלתו הפתוחה של החדר הגדול, שבו אמור לישון בנימין שלי עם שאר הבנים הגדולים, ומטפסת בעקבותיה לקומה השנייה. הדלת של החדר השמאלי סגורה, ואמא של אלישע מוציאה מכיס שמלתה מפתח שהיה מוכן שם מבעוד מועד. היא נותנת לי אותו, ומודיעה: "זה החדר שלך, רבקי. את יכולה להיות כאן מתי שנוח לך, ולהשאיר מה שאת רוצה ואיך שאת רוצה. אף אחד לא ייכנס לכאן חוץ ממך, אלא אם כן תזמיני אותו לפגישת עבודה... נראה לך שעוד תספיקי לאכול? אני יורדת להביא לך מנה מהמטבח", ועוד לפני שאני פותחת את הדלת, היא כבר נעלמת.

הדלת נפתחת בחריקה קלה,

ואני ונעצרת על עומדי

בהפתעה. שולחן עץ

בהיר, שזכור לי

במעומעם מאחד

החדרים למטה,

ניצב מתחת

לחלון המשקיף

אל הנוף

המדעים, ועליו

מונחים מגש

פירות חתוכים

וכלי עגול מלא

בשוקולדים קטנים

ומשובחים.

לפני השולחן מחכה

לי כיסא מנהלים

שאין לי מושג

מאיפה הגיע לשם,

מחשיבה לעקוב

ועל המדף בצד - פרחים רעננים באגרטל, קופסת דפי ממו וסט עטים צבעוניים - מיותרים אמנם, אבל מנקדים את התחושה האפורה בלבי בנגיעות קלות של אהבה.

אני פותחת את המחשב ומחברת את המטען, ונוטלת פרוסת אבטיח מהמגש. היא קרה, אבל משהו בי בכל זאת נמס למגעה. לפני עשרים דקות או חצי שעה, כשאבא של אלישע התקשר לומר לה שאנחנו כבר בתוך היישוב, רגע לפני שיצאה לפגוש את בניה, כלותיה ונכדיה שלא ראתה כבר חודשים, זכרה חמותי להעלות לכאן את מגש הפירות, שיהיה מוכן כשאבוא.

דפיקה על הדלת מבהירה לי שאמא של אלישע באמת מתייחסת לחדר כאילו הושכר לי לשבוע. אני פותחת לרווחה, מנסה למצוא מילים שישובו כגמולה הטוב, אבל היא מזכירה לי שכבר אחת וחמישה, וכדאי שאוכל עכשיו, כי אני בטח מאוד רעבה.

באחת ושתיים עשרה דקות אני מקבלת הודעה על דחייה של עשר דקות בשל עיכוב לא צפוי, ואז, כשאני נשענת לאחור על כיסא המנהלים המפנק, עוצמת עיניים ומתמסרת להפוגה, אני שומעת את קולה של רינה גיסתי מלמטה: "רבקי פה? מישהו ראה את רבקי?" וחושבת פתאום שאולי זאת בכל זאת הייתה טעות.

מאחרי פסח אני מודאגת מבין הזמנים. חוץ מאת אלישע, לא שיתפתי אף אחד בדאגה הזו, כי בסביבה שלנו מוכנים לשמוע ממני על כל קושי, חוץ ממה שקשור בבין הזמנים. האמת היא שאני מבינה את כולם. כבר עשר שנים, מאז שההורים של אלישע התחילו להשכיר את הצימרים, אנחנו מקבלים בכל שנה חופש ארוך ומפנק חינם אין כסף. מעיינות האהבה של אמא של אלישע נובעים אל תוך השבוע הזה בכל הכוח, ועבור אבא שלו, שבמשך כל השנה מספק שירותי הסעות, אין אושר גדול יותר מלקחת את כל המשפחה באוטובוס שלו - ביום ראשון מהמרכז עד היישוב הצפוני, אחר כך מהיישוב למסלולי טיול או לכינרת או למירון או לכל מקום שנכנס לתוכנית שהוא מכין מראש עם הבנים והנכדים שלו, וביום ראשון שאחר כך - מהיישוב עד המרכז בחזרה. ההורים של אלישע טורחים בשביל הנופש המשפחתי הזה מאחרי שבועות, וכל שנה כולנו חוזרים הביתה מאושרים.

אבל השנה, מצב ימי החופשה שלי בשפל שלא היה כמוהו. אני יודעת שיש כאלה שהספיקו לשכוח שהיינו בסגרים השנה, אבל זה היה לא מזמן, וכמה וכמה ימי חופשה יקרים מפז התמוססו לי בשבועות הקשים האלה. הארכת חופשת הלידה של נתי, שהסתיימה כמה חודשים קודם - יומיים לפני החתונה של אחותי הקטנה, וערב פסח קשה במיוחד, גזלו לי ימים נוספים. למעשה הגעתי לקיץ במינוס שלא מאפשר לי לקחת יותר מיום חופשה או שניים. לפחות יום אחד רציתי להקדיש רק בשביל שנינו, והטיול שאמא שלי מתכננת לכל המשפחה - כרוך גם הוא ביום חופש אחד.

שיתפנו את אמא של אלישע בבעיה. היא זו שהציעה שאעבוד מהנופש. "כל יום שמונה וחצי שעות? או שש - שבע לפחות? זה נראה לך הגיוני?" "זה יהיה קשה בשביל רבקי, אבל אני מבטיחה להיות מגויסת לזה. והיא לא תעבוד מהצימר, זה באמת לא הגיוני. נפנה לה חדר בבית".

לא היה לי נעים. לא ממנה, ולא מהגיסות שלי - שאף אחת מהן אינה מורה, אבל כולן נהנות מחופשת בין הזמנים מלאה.

רינה מזכירה בכירה בתיכון שסוגר את המשרדים הרמטית בשבועות האלה, יסכה אחראית על ההוראה המתקנת בכמה חיידרים, ורות - מנהלת מרכז חוגים עירוני שפעיל מראש חודש חשוון עד ראש חודש אב. באלול רות עובדת קשה על רישום, אבל בבין הזמנים - היא בחופש.

לפעמים נראה לי שדווקא מכיוון שהן אינן מורות, והחופשה שלהן די מדודה, לא מסוגלות הגיסות שלי להבין את זה שבשביל הרבה נשים, גם המעט הזה הוא המון.

לבוא ולעבוד ולהרגיש מישהי שלא עושה את הבחירות הנכונות, שלא יודעת לשלם במה שחשוב פחות תמורת מה שחשוב יותר? לא רציתי. בכלל לא.

אבל לא להגיע לנופש? זאת לא הייתה אופציה. לא כלפי הילדים, לא כלפי אלישע ולא כלפי ההורים שלו.

וכך זה קרה. אני כאן. בנופש, אבל בלי חופש.

ורינה כבר מחפשת אותי. מה היא חושבת כשהיא שומעת שאני עובדת? או שאולי אמא של אלישע רק אומרת שנקבעה לי פגישה חשובה? ומה תגיד מחר כשתגלה שאני נעלמת משמונה עד ארבע? ואיפה רות ויסכה?

אני מנסה למחוק ממוחי את התמונה של שלושתן יחד על כסאות הנוח למטה, מקישה על הזימון, ובבת אחת נשאבת מבית ילדותו של אלישע ומהחופשה המשפחתית המסורתית אל שגרת המשרד האפורה, שגרה שבבין הזמנים הזה לא באמת הצלחתי להתנתק ממנה. כן רינה, אפילו לא לשבוע.

בארוחת ערב אני מנסה להסביר את הנתונים. הגיסות שלי נחמדות ומנומסות. אף אחת לא מביעה את ההסתייגות שהיא אולי חשה, וכשאמא של אלישע אומרת: "זאת הרגשה כל כך לא נעימה לבוא לנופש ולעבוד בו. אני באמת מעריכה את זה שהחלטתם להצטרף אלינו בכל זאת" - אני מוצאת את עצמי מקווה שגם אם לא להערכה, אוכל לפחות לצפות להבנה.

למחרת בבוקר, בשעה שחוץ ממני, רק הוריו של אלישע כבר ערים, אני פותחת שוב את חדר העבודה הזמני שלי. שלוש שעות מאוחר יותר אני יורדת לצימר, לוודא שמבצע ההלבשה עבר בשלום. בדרך אני רואה את יסכה מתפללת על הדשא.

ארוחת צהריים אני מקבלת בהגשה אישית לשולחן בחדר, אבל שעה לאחר מכן, כשאני משערת שהארוחה בחדר האוכל הגיעה לסיומה, אני לא מסוגלת יותר לשבת מול המסך. אני מבצעת שמירות, מעדכנת על הפסקה של חצי שעה, ויורדת לעזור לארגן את המטבח הענק.

"מה את עושה פה?" נדהמת רות מהכיור הבשרי.

"באתי לעזור", אני עונה ומתחילה לנגב את הכלים הרטובים שהניחה על השיש הארוך.

"לא הבנתי. הבוס שלך שלח אותך להשתלמות ניקיון?"

אוף. למה היא צינית. "נו, באמת", אני מחליטה לענות ישירות. "פשוט לא נעים לי שאתן עובדות כאן בלעדי כל הזמן. לקחתי הפסקה קטנה. לא נורא".

רות סוגרת את הברז והשקט שמשתרר מלחיץ אותי פתאום.

"הגזמת לגמרי, גיסתי היקרה. קחי לך הפסקות כמה שאת רוצה, אני בעד דווקא. אבל אין מצב שאת לוקחת הפסקה בשביל לעזור כאן במטבח. אנחנו צוות של ארבע, כלום נערו נחמדות שיוזעות לעבוד מצוין, ונשארו לך כל כך מעט שעות לנפוש אתנו, שאנחנו לא נבזבז אותן על

כלים או מטאטא".

אני מסתכלת עליה. מנסה לזהות את רמת הכנות במילותיה. היא משיבה לי במבט יציב. "אני רצינית רבקי", היא אומרת עכשיו בנימה חפה מתיאטרליות. "יכולה להבין את אי הנעימות, אבל מבטיחה לך שהיא לא מוצדקת. לכי תמשיכי לעבוד, הבטחנו לילדים בריכה בחמש. בטח תרצי לסיים עד אז ואולי גם לישון קצת".

אני הולכת. ממשיכה לעבוד.

ביום השלישי מגיעים עד דלת חדרי קולות הבכי של דובי. הוא רוצה את אמא, ואף אחד, כולל אלישע ואמא שלו, דיתי ובנימין, לא מצליחים להרגיע אותו. אני מתלבטת אם לצאת. זה לא שדובי באמת חייב אותי, אבל אני לא מסוגלת להשלים עם סיטואציה שבה כולם דואגים לילד המסכן שאמא שלו עובדת בנופש.

אני נדרכת כשקולה של יסכה, עולה פתאום מתוך הזירה. "הי, דובי", היא קוראת באנגרטיית השופעת שלה. "אתה כאן? אני ממש מחפשת אותך!" דובי משתתק באחת, אבל בלי גם לשמוע, אני יודעת שהוא נושף כרגע את שאריות הבכי.

"אתה ידע למה? כי אנחנו עושים משחק מיוחד בחצר, לילדים שכבר נהיו בני שלוש!" אחר כך מתקרבות פסיעות אל הדלת, ויסכה מסבירה: "אמא שלך כאן, דובי מותק, אבל היא לא יכולה לדבר עכשיו".

"היא עובדת", מסביר לה דובי בידענות.

"בדיוק, חכם אחד. יש לך אמא חרוצה שאין דברים כאלה. מתחילים את המשחק, אתה בא?"

הוא בא. אני ממשיכה לעבוד.

באחת עשרה בבוקר של יום רביעי אני מרגישה שנמאס לי סופית. לא רוצה לעבוד יותר. לא בנופש ולא בבין הזמנים ולא בכלל. אני עוברת בין קבצים, גוללת מסמכים, מקלידה באיטיות ומוחקת שגיאות.

דפיקה על הדלת מנערת אותי לרגע. יוכבד של רינה מושיטה לי ארטיק חלבי מפנק, ופתק: "לרבקי, את מלמדת אותי פרק בסבלנות, באחריות ובהשלמה עם המציאות. קחי משהו קטן שייתן לך כוח להמשיך! רינה".

המשהו הקטן נותן לי כוח. אני ממשיכה לעבוד.

בעקבות ההתעמרות הממשלתית בעולם התורה, דרך תקציב המעונות, פנו עשרות גורמים לשמורה בבקשה שתתערב בנושא. לאחר שגדולי ישראל הורו לנו להתעסק עם הנושא (במגבלות שונות כגון: לא לעלות נשים לתקשורת) פרסמנו שאלון כדי להבין מה כוחה של הקהילה.

אין ספק שהדבר המשמעותי היה - התמיכה הרחבה שהתבטאה גם בגרפים הסטטיסטיים. כמו כן, עלה רצון עז לבדוק אפשרות של חבירה לאיגוד שיתן גב משפטי לנשים העובדות. אנחנו ממשיכים לפעול על פי הוראות מרנן ורבנן, ובעז"ה נקווה שנוכל לדווח על תוצאות משביעות רצון.

בכל מקרה, שוב ושוב עלתה הקריאה להתחזק רוחנית, ויחד עם קבוצת חברות - קם ונהיה המאמר שלפנינו:

מִלְפָּה וְשָׁרְיָה בְּגוֹיִם אֵין תּוֹרָה

כל שנה כשאני שמועת או קוראת את הפסוק הזה, אני מרגישה שטמון בו תמצית מרוכזת של אבל לאומי כבד.

ביקשתי להבין משמעותן של דברים, מקורו של הואקום והחלל האיום הזה של "אין תורה",

פתחתי קצת ספרים ומדרשים על הפסוק - ולהפתעתי גיליתי ביאורים שלא חשבתי עליהם: זה מה שאומר הפסוק באיכה (ב' ט)

טְבַעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ אַפְדּוּ וְשַׁבְּרוּ בְּרִיחֶיהָ

מִלְפָּה וְשָׁרְיָה בְּגוֹיִם אֵין תּוֹרָה גַּם־נְבִיאֶיהָ לֹא־מִצְאוּ חֲזוֹן מֵה':

השערים והבריחים לא גלו בין הגויים, בניגוד לכל כלי המקדש, הם נשארו בארץ - טבעו בארץ, נקברו בה.

ומדוע?

על שום מה זכו להנהגה מיוחדת? (איכה רבא)

טְבַעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ, רַבִּי הוּנָא בְּשֵׁם רַבִּי יוֹסִי אָמַר שְׁעָרִים חִלְקוּ כְּכּוֹד לְאָרוֹן, לְפִיכָר לֹא שָׁלַט בָּהֶם אוֹיֵב, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים כד, ז): שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם, לְפִיכָר טְבַעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ אַפְדּוּ וְשַׁבְּרוּ בְּרִיחֶיהָ.

אנחנו לא מבינות בדיוק מה פירוש שהשער חלק כבוד, אבל כן ברור לנו שאם חציו הראשון של הפסוק מדבר על מי שחלק כבוד לתורה וניצל מגלות, אז חלקה השני של הפסוק מדבר כנראה על מצב בו לא חלקו כבוד לתורה.

ואיך ממשיך המדרש?

לא תאמינו...:

מִלְפָּה וְשָׁרְיָה בְּגוֹיִם אֵין תּוֹרָה. אִם יֹאמְרוּ לָךְ אָדָם יֵשׁ חֲכָמָה בְּגוֹיִם, תֹּאמְרוּ, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (עובדיה א, ח): וְהֶאֱבַדְתִּי חֲכָמִים מֵאֲדוֹם וְתִבּוֹנָה מֵהַר עֶשׂוֹ.

יֵשׁ תּוֹרָה בְּגוֹיִם, אֵל תֹּאמְרוּ, דְכְּתִיב: מִלְפָּה וְשָׁרְיָה בְּגוֹיִם אֵין תּוֹרָה.

ביננו, הרבה יותר פעמים אנחנו שומעות 'חכמה בגויים' - תאמינו, מאשר 'תורה בגויים-אל תאמינו',

וזו עוד נקודה לדיון בפני עצמו

אבל הנקודה החזקה והמעשית עבורינו זה ההבנה עד כמה בעייתית המציאות הזאת של 'חיים בין הגויים'

עד כמה היא מסוכנת לדרך התורה...

מלכה ושריה בגויים.

זה מציאות מסוכנת ממש, שעלולה חלילה לגרום לי: "אין תורה"
מה?

אי אפשר לשלב?

חיים כאלו של 'דרך הגויים' בפרהסיה הציבורית, בעבודה, בתקשורת
ו'תורה' - פנימה בתוך הקהילה, או השטיבעל או בחדרים?
כנראה שלא. אי אפשר...

נוגע אלינו?

בהחלט שגם!

אנחנו, אלו היוצאות לעולם האחר מידי יום ומבלות שעות רבות מזמננו
יחד עם כאלו ש'תרבות המערב' אצלם זה אידיאל, וכל הסגנון הזה
מחלחל אצלם ועוטף אותם מכף רגל ועד ראש,

עלינו מוטלת חובת הזהירות הכפולה.

זה לא מובן מאליו לזכות ל'יש תורה'!

קשה בגלות, קשה מאד מאד

שוב: מאד מאד

לשמור על עצמאות מחשבתית אמיתית, השקפה טהורה בלי סטיות...

והפנמה מוחלטת לעובדה שחוכמה אולי יש

אבל תורה - אין.

ואם תורה, אין,

אז ודאי ש'כבוד התורה' - אין סיכוי שיהיה

וכאן זה המקום המרגש הזה שלנו.

לנשום עמוק ולהתבשם מאוויר הפסגות הטהור הזה, שזכינו לחיות בו,

להחזיק חזק חזק בקרנות המזבח הטהור והקדוש ולעשות כל שנוכל על

מנת להמשיך חזק להיות אלו הזכות.

לתורה,

ולכבודה של תורה.

תמצית הכאב והצער של הגלות,

מלמד אותנו את ההבנה שגם אם דברים כמו 'חכמה' יש בגויים,

אבל מתנה ששמה תורה-

זה לא יהיה לנו משום מקור אחר,

אלא רק אם נשמור על עצמינו שמורים וגדורים מהשפעות זרות...

ה' מדבר אלינו.

זהו, זה כבר לא 'העם היהודי'

ואפילו לא 'הציבור החרדי'

זה בדיוק בדיוק אנחנו....

הנשים, העובדות, המגדלות ילדי ישראל, וזכות לבעל ההוגה בתורה
לשמה.

אז בואו רגע,

בואו נעזוב בצד את ההשתדלות - והשתדלות - והעשייה, שצריכה או
לא צריכה לקרות, ונתחבר רגע לאמת.

למה שיביא אכן את השינוי, לדבר שיביא את הברכה.

אנחנו חייבות את פסק הזמן והחשיבה הזאת - קודם כל, לעצמינו.

הרי גם רכב השרד הכי מתקדם, חייב לעצור, להתחבר ולמלא מיכלים

גם האישיות הכי נמרצת חייבת לעצור מידי יום - ולהיטען בשינה טובה

וגם הנפש שלנו, חייבת עצירות ותחנות הטענה.

וכשזה לא קורה, אז זה קורה בכח...

בתחילה מהבהבת לנו נורית אזהרה, אחר כך צפצופים, חריקות ו... דימום
מנוע.

בואו יחד נעשה עצירה קצרה למלא את המצברים הרוחניים שלנו בעוד

קצת כח...

זכינו, שהורמה קרנה של תורה,
עיני העם כולו נשואות בהערצה ובהכנעה ללומדי התורה
והמושג 'כבוד התורה' מרגש את הלבבות הטהורים באשר הוא שם.

הדור שלנו הוא דור מאתגר, הרבה יותר מאי פעם
אבל ב"ה שזכינו ולמרות הכל,
הלב הפועם שלנו מתחבר אל האמת האחת והיחידה
שנמסרה לנו במעמד הר-סיני.
זה החלום,
זה האתגר הנחשק-
וגם אם זה קרב על הלב
אנחנו בוחרות את קרבת הלב למקור החיים
אנחנו צריכות לדאוג שנמשיך גם הלאה בחיבור הזה,
שגם כשנחבר קוצב לב פנימי ונבדוק באמת מתי
מפרפר לנו הלב מהתרגשות,
כשנסתכל מתי נזקף לנו הגב השחוח מידי פעם,
נגלה שכן! זה קורה כשאנחנו רואות אברכים רציניים
ממהרים להיכנס ל'כיוילל', ולא כשאיזה דובר רהוט
'משלנו' 'מכניס להם'...
נגלה שאנחנו מרגישות בטוחות יותר כשאנחנו
שומעות על מציאות של אלפי אברכים, ולא כשאנחנו
שומעות על בעלי עסקים חרדיים...
נאבחן את עצמינו, כאמהות למתבגרים הגאות יותר
בבן המתמיד, ולא בבת שסיימה בהצטיינות מסלול מרגש במיוחד עם
משרה מובטחת בזוהמת ההיטקיות התל-אביבית הבינלאומית...
נזכה להיות חלק מהצלת הדור בו חלומה של אישה הוא להעצים ככל
יכולתה בית של תורה,

היא חושבת
שלא יכול להיות
מצב שיש
כל כך הרבה
אברכים מתוך
רצון חזק וחיבור
פנימי.
אז היא
חושבת...
אבל אנחנו
יודעות את
האמת. שכן!!!

מישהי פנתה אלי השבוע בהתרסה,
היא חושבת שלא יכול להיות מצב שיש כל כך הרבה אברכים מתוך רצון
חזק וחיבור פנימי.
אז היא חושבת...
אבל אנחנו יודעות את האמת. שכן!!!
ב"ה, מרבית הציבור הקדוש, נשאר מבחירה בדרך
המיוחדת הזאת!
השורות המרגשות שכתבתן אתן,
נשות האברכים המופלאות, אמהות לבתים של
תורה
ובנות ישראל המדבקות בדרך הזו-
הן ההוכחה היפה והניצחת לכך שכן, זה אנחנו ברוך
ה'
מאושרות, אוהבות, גאות בזכות ומייחלות להמשיך
כך בדיוק
בדור שכלפי חוץ מצטייר כ'לא נורמלי'
ואנחנו יודעות שאכן, חולות אהבה אנחנו
וזאת המציאות הכי בריאה שיכולה להיות:
תלמידי ישיבות - שהורמה קרנם,
עוד ועוד מסגרות התומכות באברכים המזכים את
עם ישראל כולו, ובחרים להמשיך חייהם ולעסוק
בדברי תורה,
תנועת בית יעקב אדירה התורמת את חלקה
המשמעותי בהכשרת לבבות בנות ישראל לרעיון
הענק,
בעלי בתים הזוכים לחיזוק ודרבון מפי גדולי ראשי הישיבות ומשולחים,
וגדולי הדור המובילים קווים ברורים של 'איתרוג' מושלם למי שנושא את
עול העולם על גבו -
לומדי התורה

ולא, חלילה ערכים נוספים מחלחלים אל הקודש פנימה...

זה מה שכתבה לי אחת החברות בשם בעלה:

אמנם יש צורך גדול להעמיד את הצד 'שלנו' בגזירת המעונות ובפרט אם ליברמן הוא אינו יהודי, כבר יש לנו מסורת של דורון ומלחמה...]

אבל אנו כבני תורה, בראש ובראשונה שומה עלינו להתייחס לדברי חז"ל במדרש איכה אימתי המלכות גוזרת גזירה ומצלחת, בשעה שישראל משליכים דברי תורה שנאמר וצבא הוא מלכות] תינתן על התמיד אלו ישראל] בפשע בפישה של תורה]. ובפרט בגזירה כזו, שבמוצהר הם אומרים שהיא מיועדת נגד האברכים לומדי התורה. **ואם אנחנו נייקר יותר**

את התורה ואת לומדי התורה, גם אחרים ייקרו אותה כערכה.

ומפני שאירגונכם הוא המקום להעלות מחשבות כאלו, הרי הדברים לכניכם....

והדברים נכונים כל כך...

הקב"ה נוקש על דלתינו ולא לחינם,

אם מבחוץ שוצפים עלינו גלים מאיימים המבקשים להטביע את הערך הכי מקודש והכי יקר שלנו-

ערכם של לומדי התורה,

זה בא דווקא לחזק אותנו בדיוק בנקודה הזאת!!!

אנחנו מלוכדים כולם סביב המציאות היקרה הזאת, והעליהם התקשורתית רק מחזק אצלנו את ההבנה כמה אנחנו שונים. שונים לטובה...

ויש לנו גם עוד שליחות:

להתחזק יותר גם חלף כל אלו שלא זכו...

דווקא אנחנו,

היוצאות מידי יום ומתאמצות כל כך על הפרנסה וכל זאת על מנת להוריד מהבעלים שלנו עול חשבונות זרים,

דווקא אנחנו,

שללא כל קשר מה שהבעל עושה בפועל, תמיד יקרה לנו שעת לימוד

שלו, יותר מאלפי זהב וכסף,

דווקא אנחנו,

בנות צעירות הרואות סביבן עולם דוהר אלי ממון ובכל זאת חושקות בהקמת בית של תורה

דווקא אלינו הקב"ה מדבר!

הוא מאותת לנו איך נראה עולם שהקדיח תבשילו

מולינו ניצבים שלישיית - רשעי ישראל, שהם מדגם מייצג של שלוש אסונות של העם היהודי:

אלו שהמשיכו להקרא 'דתיים' רק עזבו את דרך התורה

אלו שהמשיכו להיקרא 'יהודים' רק עזבו את שמירת המצוות

ואלו שביקשו להיות 'ישראלים' ועזבו את היהדות...

כל אחד עם הסטייה הספציפית של הזרם שלו-

ושלושתם עם מכנה משותף אחד גדול:

שנאה עמוקה ויוקדת לתלמידי חכמים!

מה אנחנו יכולים מולם?

יכולים דבר ראשון והכי חשוב: להתלכד סביב ההבטחה של "כי לא תשכח!"

להשיב אהבה תחת שנאה,

אהבה עזה ויוקדת לריבוננו של עולם ולנושאי הארון

לזכור שתורה בגויים - אל תאמין!

לוודא כל הזמן,

ולמרות הכל,

שאש התורה הקדושה ממשיכה לבעור בעצמותינו

משפיעה מחומה עלינו

ומסוככת בחומת ההגנה סביבנו-

גאות בדרכנו, זקופות גב

ומעריכות בכל לב

את הדרך היקרה הזאת,

למרות הכל...

יש למשהי כח
כפול כזה, להחליף?
אתן בתמורה ערמת
גיהוץ, בקטנה להעיף
כמה ארוחות לבשל
כמה מריבות להפריד
כמה תוכניות לתכנן
ובית הפוך להחריד
יש למשהי כח
יוקר כזה, לי לתת
כל שתרצו בתמורה
רק הצילו
שלא אתמוטט
כי ביני
לכל הספקי
רק אחת מכרידה, מבדילה
סבלותי, שמחתי, עצבי
אנא תנו לי פשוט רק
מיטה.

קהילה

להצטרפות לשמורה

shmura.org

או שלחי מייל עם המילה 'הצטרפות'

rishum@shmura.org

לעדכון מינון הדיוורים ולבחירת מדורים

shmura.org/updatesection

לקבלת תכנים לבעלות מייל בלבד

glat@shmura.org

מזכירות והנהלת חשבונות

office@shmura.org

לשיתופי פעולה ומיזמים

development@shmura.org

להתנדבות

hitnadvoot@shmura.org

תכנים

שמועה, קו הכוח של השמורה

02 6440292

shmuaa@shmura.org

מאגר מגזינים 'דף הבית'

shmura.org/magazines

פניות בנושא מגזין והפצה

magazine@shmura.org

שליחת סיפור אישי ולתגובות לסיפורים

sipur@shmura.org

'חלקנו בתורתך' פרשת שבוע וחידון שבועי

parasha@shmura.org

שירותים

מוקד ייעוץ הלכתי, הנהגתי ואישי

shoalot@shmura.org

הטבות מועדון ומוקד 'שותפות'

shutafot@shmura.org

כנסים ואירועים

knasim@shmura.org

הנבחרת - מועדון הבחורות של השמורה

hanivcheret@shmura.org

תמיכה במסיימות סמינר

seminarim@shmura.org

הכשרות וימי עיון מקצועיים באוירה הולמת

startech@shmura.org

שמורה

קהילת העובדות החרדיות הגדולה בישראל

אנחנו כאן, בזכותך ובשבילך!

לפרסום במגזין החודשי

shivuk@shmura.org

מקבצי דיונים קהילתיים

shmura.org/tguvot

קבוצות העצמה

tsmicha@shmura.org

רוצה להצטרף לשותפות? לתרומות באתר נדרים פלוס: <https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7001889>

בקו השמועה: 02 6440292 - שלוחה 91 | לנציגה: 02 6440292 - שלוחה 5 | במייל: shutafot@shmura.org | בהעברה בנקאית: בנק: מזרחי | סניף: 563 | סניף: 101744 | ע"ש: שמורה במבול

כתובת המשרד: הרטום 17, הר חוצבים, ירושלים | 02 5474373 | שעות פעילות 15:00 - 8:30